
DEN danske STJERNE
Juni 1976 · 125. årgang · Nummer 6

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Juni 1976
125. årgang · Nummer 6

Redaktør kirkens magasiner
Dean L. Larsen

International Magazines redaktion
Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen, medredaktør
Roger Gylling, designer

Den danske Stjernes redaktion
Jørgen Ljungstrøm, Translation Services
Vodroffsvej 7, DK 1900 København V
Peter Berkhahn, Nyt om Kirken
Porthstr. 5-7, D-6000 Frankfurt/Main 50
Harry Bohler, layout

Tryk
Paul Giese KG, Offenbach/Main

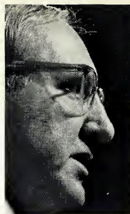
Korrespondenter
Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement
Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 39,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lynge.
United States and Canada: $ 6.00 (surface mail)

3

29

21

9

INDHOLDSFORTEGNELSE

Budskab fra Det første Præsidentskab

Altid en omvendelseskirke

VED PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Jeg kan kun tænke mig få ting, der ville være mere nyttige for alle voksne medlemmer af kirken end fast at beslutte sig til at læse og studere skrifterne til bunds.

Hvilken betydning ville det ikke have på vor hele tilværelse; i hjemmene, i vort ægteskab, på vore børn, i vore kaldelser og arbejde i kirken! Vore møder og klasser ville fyldes med en stærkere vidnesbyrdets ånd, en stærkere åndelig forståelse af evangeliets doktriner og principper. Ved bedre at forstå disse doktriner, ville vi derefter søge at anvende deres frelsende og evige principper i vor egen tilværelse.

Årene har lært mig, at hvis vi med energi vil forfølge dette værdige mål på en beslutsom og samvittighedsfuld måde, vil vi bestemt finde svar på vore problemer og fred i hjerte. Vi vil opleve, at Helligånden udvider vor forståelse, så vi finder ny indsigt i og blive vidner til en ny sammenhæng i skrifterne; og Herrens doktriner vil få større betydning for os, end vi nogensinde har ment det muligt. Som følge deraf vil vi få større visdom, hvormed vi kan lede os selv og vores familie, således at vi kan tjene som et lys for og kilde til styrke for vore venner, der ikke er medlemmer af kirken, og som vi har pligt til at dele evangeliet med.

,,I ransager skrifterne, fordi I mener i dem at have evigt liv; og det er dem, som vidner om mig." (Johs. 5:39). Jeg husker, hvor stort et indtryk det gjorde på mig, da jeg som dreng læste de betagende beretninger om de første apostle og andre søskende. Da jeg bare var en lille dreng, endnu ikke diakon, plejede jeg at klatre op ad trapperne, der snoede sig op til loftet i vores hus. Der sad jeg i det mørke og ufærdige værelse og læste Bibelen aften efter aften ved lyset af en petroleumslampe. Jeg husker, hvordan Peter rystede min sjæl. Han var en bemærkelsesværdig stærk og udvalgt leder; en mand, der var fyldt med en så stor tro, kundskab, oprigtighed, og som brændte af en sådan menneskelig hengivenhed og forståelse, at han fremtræder som en af de største ledere og profeter i historien.

Når I har læst disse gamle beretninger, har I så forestillet jer selv dér sammen med Peter og Johannes, dengang de en dag gik ind gennem tempelporten? Foran dem sad der ,,en mand, der havde været lam fra moders liv af . . . ham plejede man hver dag at sætte ved den port til helligdommen, som kaldes den skønne, for at han kunne bede dem, der gik ind i helligdommen, om en almisse. Han så Peter og Johannes og bad om en almisse, men Peter så fast på ham, og det samme gjorde Johannes, og Peter sagde: ,Se på os!'

Og han gav nøje agt på dem, da han ventede at få noget af dem.

Men Peter sagde: ,Sølv og guld har jeg ikke, men hvad jeg har, det giver jeg dig: i Jesu Kristi, nazaræerens navn, stå op og gå!'

Og han greb ham ved den højre hånd og rejste ham op.

I samme nu blev hans ben og ankler stærke, og han sprang op og stod oprejst og begyndte at gå omkring." (Se Apostlenes Gerninger 3:1-8)

,,Hvad jeg har". De ord har vi allesammen behov for at overveje. Har vi også noget, som vi kan dele med andre? Ja! Vi har Jesu Kristi evangelium, fredens evangelium, glædens evangelium. Vi har sandheder, der kan gøre ethvert menneske bedre og mere fuldkommen, ethvert

ægteskab lykkeligere, ethvert hjem mere himmelsk. Vi har Guds præstedømmelige kraft til at velsigne vore hjem og tilværelse og andres tilværelse også. Jo, det er til os selv, vore hjem, vore kvorummer, vore klasser, vore opgaver i kirken, at vi med større energi må bringe det, som vi har modtaget. Og det er til vore naboer, og bekendte, som ikke er medlemmer at vi bliver bedt om også at give ,,hvad vi har". Herren har befalet os at gøre det. Vi må forøge vor indsats, og vi må gøre det nu.

For mig har Paulus' gerning altid været spændende læsning. At læse om, hvordan evangeliet blev bragt ud til nye lande — til Cypern, til de lande, der idag hedder Tyrkiet, Grækenland og Italien — gav bevis på evangeliets betydning for alle mennesker. Husker I, hvordan i Herrens egen tid ,,Paulus havde et syn: der stod en makedonisk mand og bad ham og sagde: ,Kom over til Makedonien og hjælp os!'" (Ap. Gern. 16:9) Det er på samme måde i vor tid. Makedonierens ånd er alle vegne omkring os. Nu er øjeblikket inde i Herrens egen tid til at bringe evangeliet videre ud, end det nogensinde før er blevet bragt — længere geografisk, og længere i intensitet. Mange mennesker i denne verden råber, bevidst eller ubevidst ,,Kom . . . og hjælp os". Det kan være vore naboer. Det kan være jeres ven. Det kan være jeres slægtninge. Det kan være nogen, som I traf så sent som igår. Men vi har det, de behøver. Lad os hente nyt mod gennem vore studier, sådan som Peter gjorde det. ,,Og nu, Herre! . . . giv dine tjenere, at de med fuld frimodighed må tale dit ord." (Ap. Gern. 4:29)

Det har altid været spændende og instruktivt for mig at læse om Peters forkyndelse, at høre om Stefanus og Filip og det vidunderlige, Barnabas gjorde, og Paulus' modige indsats — at se, hvordan de altid syntes at tjene på evangeliets ydermarker, således som mange af vore bedste hellige gør det idag. Jeg har glædet mig over at læse disse udvalgte lederes prædikener, at modtage Herrens inspiration, som de var fyldte af, når de behandlede den tids aktuelle problemer og bekymringer.

Det har været en glæde at mærke den kammeratskabsfølelse og det broderskab, der må have hersket i mange af disse første grene i kirken. Der fandtes omsorg og interesse for hinandes velfærd, omsorg for hinandens fysiske velbefindende. Der fandtes udtryk for bevis på kærlighed, måske lige så udtryksfulde og smukke som udtrykkene ,,broder" og ,,søster" er for os i vor tid.

Jeg har ofte spekuleret på, om alle disse medlemmer af den første kirke virkelig accepterede hinanden som brødre og søstre, således som de blev belært om? Den første kirke var en kirke af nye medlemmer. Alle var de blevet omvendte. Havde de — nogen af dem med ét års, andre med ti års, og atter andre med tyve års medlemskab bag sig — altid et kærligt fællesskab med hinanden? Havde de det — ,,partere og medere og elamiter, og vi, som hører hjemme i Mesopotanien, Judæa og Kappadokien, Pontus og provinsen Asien.

i Frygien og Pamfylien, Ægypten og Libyens egne ved Kyrene og vi tilflyttede romere,

jøder og proselytter, kretere og arabere" (Ap. Gern. 2:9-11) — arbejdede de allesammen sammen i kærlighed og broderskab uden misundelse eller jalousi eller adskillelse i status eller ved uddannelse eller ved nationalitet? Visselig synes det til overflod tydeligt selv for os, hvorfor vor Herres siste timer før Getsemane blev brugt til at belære om ,,mit bud, at I skal elske hverandre ligesom jeg har elsket jer." (Johs. 15:12)

Budskabet er det samme for os idag. Kirken vil altid være en kirke fyldt med nyomvendte. Hvadenten det er Salt Lake City eller Sao Paulo, Los Angeles eller London, Tokyo eller København, er det Herrens plan, at der skal være omvendte blandt os, brødre og søstre, der for nyligt er blevet bragt ind i Kristi fold, formedelst deres kærlige venners og naboers indsats. Lad os bringe dem ind i fællesskabet og elske hinanden i evangeliets sande ånd.

Jeg er altid blevet opløftet ved at læse Paulus' korte brev til Filemon: Det lærer os et princip og en ånd med hensyn til evangelisk broderskab. Filemons slave, Onesimus, var løbet væk fra sin herre og havde sluttet sig til Paulus i Rom. Paulus omvendte Onesimus til evangeliet, og ved at sende ham, et omvendt menneske, tilbage til Filemon, benyttede Paulus sig af lejligheden til at lære begge mænd nogle vigtige sandheder. Paulus ønskede at lære slaven, Onesimus, nødvendigheden af at være lydig over for loven, og han ønskede at lære Filemon behovet for større kærlighed, der var stor nok til at sætte slaven fri, ja, gøre ham til sin ligemand. Paulus skriver: ,,jeg beder dig for mit barn, som jeg har fået i mit fangenskab, for Onesimus, (navnet betyder: gavnlig)

som før ikke var dig til ,gavn', men nu er til gavn både for dig og for mig;

ham sender jeg dig nu tilbage, ham, mit eget hjerte! . . . for at du skulle eje ham evigt . . .

og da ikke mere som en træl, men som noget langt mere end en træl: som en elsket broder. Det er han i høj grad for mig, men hvor meget mere så ikke for dig, både rent menneskeligt og i Herren.

Så sandt du da regner mig for din medbroder, *så tag imod ham, som om det var mig selv.*

Og har han gjort dig nogen uret, eller skylder han dig noget, *så skriv det på min regning!*

Ja, broder, lad mig dog få ,gavn' af dig i Herren! vederkvæg mit hjerte i Kristus!

I tillid til din lydighed skriver jeg dette til dig; *jeg ved jo, at du endogså vil gøre mere end det, jeg siger."* (Filemon 10-12, 15-18, 20-21. Fremhævelser tilføjet)

Hvilke broderskabets ånd belæres ikke af denne store missionær, denne Jesu apostel, som også andetsteds talte til Korinterne, om at han endog ville forandre sine spisevaner, hvis det ville betyde forskellen mellem at holde én til Herren eller skubbe ham bort på grund af misforståelse! (Se 1. Kor. 8)

Det er en inspiration og glæde at se denne samme ånd virke overalt i kirken, at se de hellige omfavne og hjælpe og bede for dem, som dagligt kommer ind i Herrens rige. Vedbliv at række ud efter hinanden efter de mange flere, som vil komme ind i kirken. Byd dem velkommen, elsk dem og drag dem ind i fællesskabet.

Nadverpagten

AF ÆLDSTE MELVIN J. BALLARD
af De tolvs Råd fra 1919 til 1939

Holdt ved en juni-konference. Trykt i Bryant S. Hinckley: ,,Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard", Salt Lake City 1949, 147-57

Illustreret af Jerry Thompson

,,Vi står for åndelig vækst gennem overværelse af nadvermøder." Den hellige nadverpagt med de tilhørende velsignelser, som vi gentager, når vi velsigner symbolerne på Herrens brudte legeme og udgydte blod, er især blevet åbenbaret for de sidste dages hellige af Herren selv, således at vi har pagtens særlige ordlyd, som den blev formuleret af vor Forløser sammen med dens lovede velsignelser. Jeg forstår, vil jeg tro, i den grad, helligheden ved pagten, som vi medlemmer af kirken indgår, når vi indtager de hellige symboler. Jeg erkender, at hver gang vi indtager disse symboler, manifesterer vi over for Faderen, at vi virkelig mindes hans søn, og at vi ved at indtage brødet og vandet indgår en højtidelig pagt, at vi yderligere lover og aflægger løfte om ved denne pagt, at vi vil holde hans befalinger.

Vor himmelske Fader har sørget for, at vi ikke blot en enkelt gang, men ofte, kan mødes for at forny vort løfte, vor pagt og vor overenskomst om at ville holde hans befalinger og påny påtage os han navn. Jeg har altid betragtet dette velsignede privilegium som et middel til åndelig vækst, og der er intet andet helt så frugtbart til opnåelse deraf som værdigt at deltage i Herrens nadver. Vi spiser mad for at stimulere vore fysiske legemer. Uden at spise ville vi blive svage og sygelige og fysisk nedbrudte. Det er fuldt så nødvendigt for vort åndelige legeme, at vi indtager nadveren og derved modtager åndelig føde for vor sjæl. Hvis vi kun fik vor fysiske føde på bestemte steder og ved bestemte lejligheder, skulle vi nok allesammen være der. Under krigen hørte vi om, hvordan mange kommuner måtte bespise indbyggerne ved fordeling af spise-

billetter eller rationer der kun blev uddelt ved henvendelse på særlige steder. Vi har i vort land set folk stå i kø for at få deres sukkerrationer og andre varer, som var rationerede, og disse mennesker var altid på pletten, på det bestemte tidspunkt og det bestemte sted. Hvis vi virkeligt forstod og erkendte behovet for åndelig føde, skulle vi nok være tilstede på det bestemte sted, hvor den end måtte findes og blive administreret.

Vi må imidlertid komme sultne til nadverbordet. Hvis vi blev indbudt til en banket, hvor jordens fineste retter blev serveret, ville vi ikke blive fristet af maden, hvis vi manglede appetit. Når vi kommer til nadverbordet, må vi komme sultne og tørstige efter retskaffenhed, efter åndelig vækst. Hvordan kan vi have åndelig sult? Hvem er der blandt os, som ikke sårer sin ånd med ord, tanke eller handling fra sabbat til sabbat? Vi gør noget, som vi er kede af, og vi ønsker at blive tilgivet, eller vi har gjort noget forkert over for en eller anden, som er blevet såret. Hvis vi i hjertet virkelig er kede af, hvad vi har gjort; hvis vi i sjælen har et ønske om at blive tilgivet, sker det ikke ved at blive døbt påny og ikke ved tilståelse over for mennesker, men ved at omvende os fra vore synder, at gå til dem, som vi har syndet imod eller overtrådt over for og få deres tilgivelse, og derefter at søge til nadverbordet, hvor vi, hvis vi oprigtigt har omvendt os og gjort os værdige vil blive tilgivet, og åndelig helbredelse vil komme til vor sjæl. Den vil gennemtrænge vort hele væsen. I har følt det. Jeg bærer vidnesbyrd om, at administreringen af nadveren bliver overvåget af en ånd, som varmer sjælen fra hoved til fod. Man føler, hvordan åndens sår heles, og byrden lettes. Velbehag og lykke kommer til sjælen, når den er værdig og virkelig ønsker at deltage i dette åndelige måltid. Hvorfor kommer vi ikke allesammen? Hvorfor kommer vi ikke regelmæssigt til nadvertjenesten og indtager disse symboler og udfører den højeste gudsdyrkelse, vi kan øve over for vor Fader i hans elskede Søns navn? Det er, fordi vi ikke påskønner den. Det er, fordi vi ikke føler behovet for denne velsignelse, eller det er måske, fordi vi føler os uværdige til at indtage disse symboler.

Der er noget ved dette løfte, som jeg gerne vil gøre opmærksom på. Lad mig citere nogle skriftsteder, fordi vi ikke bare ønsker, at vore drenge og piger, vore brødre og søstre, skal komme til nadverbordet og spise disse symboler, men vi ønsker, at de skal være værdige dertil, for I har allerede hørt citeret fra skriften, at hvis vi spiser og drikker uværdige, så spiser og drikker vi til vor egen sjæls forbandelse. Her er, hvad Herren sagde:

,,Før de tager nadveren . . . skal medlemmerne gennem gudelig vandel og omgang vise for kirken og for ældsterne, at de er værdige dertil og udvise gerninger og tro i overensstemmelse med den hellige skrift og vandre i hellighed for Herren." (L.&P. 20:68-69)

Og lad mig også læse fra Paulus: ,,I kan ikke både drikke Herrens kalk og onde ånders kalk; I kan ikke både have del i Herrens bord og i onde ånders bord." (1. Kor. 10:21)

Og også fra en hellig skrift: ,,I skal ikke med vidende og vilje give nogen lov til uværdigt at spise og drikke af mit kød og blod, når det bliver uddelt; thi den, der spiser og drikke mit kød og blod uværdigt, spiser og drikker til sin sjæls fordømmelse; derfor, dersom I ved, at et menneske er uværdigt til at spise og drikke af mit kød og blod, skal I forbyde ham det." (3. Nephi 18:28-29)

Og endnu et skriftsted til en profet fra vor tid: ,,Den, der har overtrådt, skal ikke deltage deri, førend han har gjort forsoning." (L.&P. 46:4)

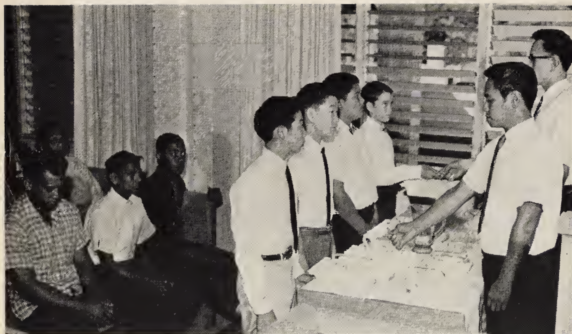
Jeg tror, at nogle af os måske er skamfulde ved at komme til nadverbordet, fordi vi føler os uværdige og er bange for at spise og drikke disse hellige symbolder til vor egen fordømmelse. Og derfor ønsker vi, at enhver sidste dages hellig vil komme til nadverbordet, fordi det er stedet for selvransagelse, for undersøgelse af os selv, hvor vi kan lære at rette vor kurs ind og at sætte vort liv i orden og bringe os i harmoni med kirkens lære og vore brødre og søstre. Det er dér, hvor vi bliver vore egne dommere.

Der kommer måske tilfælde, hvor kirkens ældster med rette kunne sige til én, som er i overtrædelse, og som er ved at række hånden ud for at indtage disse symboler: ,,Du bør ikke gøre det, før du har genoprettet det, du har forbrudt", men sædvanligvis vil vi være vore egne dommere. Hvis vi er retteligt instruerede, vil vi vide, at det ikke er vores ret at indtage disse symboler på Herrens kød og blod i synd, i overtrædelse, eller når vi har såret andre og er fuld af dårlige følelser over for vore brødre og søstre. Ingen går fra denne kirke og bliver apostat på en uge eller på en måned. Det er en langsom proces. Det, der virkelig giver sikkerhed for hver eneste mand og kvinde, er, at vise sig ved nadverbordet hver eneste sabbatsdag. Vi kan ikke komme ret langt bort på én uge — ikke så langt væk, at vi ikke ved selvransagelsesprocessen kan rette det forkerte, vi måske har gjort. Hvis vi afstår fra at deltage i nadveren, fordømmer os selv som uværdige til at modtage disse symboler, vil vi ikke længe kunne holde det ud, og jeg er sikker på, vi snart ville få omvendelsens ånd. Vejen til nadverbordet er sikkerhedens sti for sidste dages hellige.

Jeg har sagt, at jeg tror, vi bliver borte fordi vi måske ikke indser, hvilken velsignelse nadveren er. Jeg gad vide, om vi nogensinde i dette jordeliv vil forstå værdien af det hellige og velsignede, som Herren har indstiftet i denne kirke til dens åndelige vækst og velfærd, og især denne ene ordinanse, der ledsages af visse lovende velsignelser, som intet menneske kan give, og som Herren alene kan manifestere til sine børn!

Der står skrevet: Således elskede Gud verden, at han lod sin Søn den enbårne dø for verden, for at enhver, som tror på ham, ja, og holder hans bud, skal have evigt liv (Se Johs. 3:16). Men dette hellige offer kræver ikke så meget af os — alle disse strålende privilegier er givet os frit, og det får mig til at tænke på noget, som en af vore store forfattere har sagt. Det lyder nogenlunde således: ,,Ved djævelens fødder sælges alt. Enhver værdiløs genstand er sin vægt værd i guld" (J. R. Lowell: ,,Vision of sir Launfal").

Det er kun himmelen, som foræres bort, og det er kun Gud alene, man kan anmode om denne gave. Selvom vi måske intet giver for denne soning og dette offer, har det

ikke desto mindre kostet nogen noget, og jeg elsker at tænke på, hvad det kostede vor himmelske Fader at give os sin elskede Søn, vor Faders værdige Søn, som elskede verden så meget, at han gav sit liv for at frelse den, for at frelse os og give os åndelig næring, mens vi vandrer i dette liv og gør os parate til at indtræde i de evige verdener og dér være sammen med ham (L.&P. 132:55).

Når jeg læser beretningen om Abraham, som skulle ofre sin søn Isak, tro jeg, at vor Fader prøver at fortælle os, hvad det kostede ham at give sin søn til denne jord. I husker historien om, hvorledes Abrahams søn fødtes efter mange års venten, og hvorledes han blev betragtet af sin ærværdige fader Abraham som mere dyrebar end alle hans andre besiddelser, og at Abraham midt i al sin glæde blev befalet at ofre sin eneste søn til Herren. Han adlød. Kan I forestille jer, hvordan Abraham følte ved denne lejlighed? I elsker jeres søn lige så højt, som Abraham gjorde. Måske dog ikke helt så højt, som Abraham gjorde på grund af de særlige omstændigheder, men hvad tror I, han tænkte, da de skulle rejse og sagde farvel til mor Sara? Hvad tror I, han følte, da han så Isak sige farvel til sin mor for at rejse i tre dage til et udpeget sted, hvor ofret skulle gives? Forestil jer, at det næsten var umuligt for fader Abraham at skjule sin sorg og smerte ved afskeden, men han og hans søn rejste alligevel trofast de tre dage mod det udvalgte sted, og Isak bar brændet, som skulle bringes til ofringen. De to andre, som var med dem, fik besked på at blive tilbage, mens Abraham og hans søn gik op på bjerget.

Så sagde drengen til sin far: ,,Hvorledes, Fader? Her er ilden og brændet, men hvor er dyret til brændofret?"

Det må have gået fader Abraham lige til hjertet at høre den oprigtige og tillidsfulde søn sige: ,,Du har glemt offeret!" Idet han så på ynglingen, den forjættede søn, kunne den stakkels far kun sige: ,,Gud vil selv udse sig dyret til brændofret, min søn!"

Sammen gik de op på bjerget, sammen samlede de sten og lagde brændet på dem. Så blev Isak bundet på hænder og fødder og lagt på brændet oven på alteret. Jeg formoder, at Abraham, som enhver anden far ville have gjort, har givet sin søn et farvelkys og en velsignelse, og at hans sjæl i denne stund må have været ude af sig selv af fortvivlelse ved at tænke på, at hans søn skulle dø ved sin egen fars hånd. Alt blev udført, indtil det kolde stål glimtede i solen, og hånden, som skulle udgyde livsblodet, blev løftet. Men så sagde en Herrens engel: ,,Det er nok."

Vor himmelske Fader gennemgik alt dette og endnu mere, for i hans tilfælde blev hånden ikke standset. Han elskede sin Søn, Jesus Kristus, mere end Abraham elskede Isak, for vor Fader havde sin Søn, vor Frelser, i de evige verdener. Denne Søn var trofast og sanddru gennem århundreder, havde opnået en placering i ære og herlighed, og Faderen elskede ham umådeligt, dog tillod han denne højtelskede Søn at stige ned fra sin ære og herlighed, hvor millioner hyldede ham, til jorden og en ringeagt, som det ikke står i menneskets magt at fatte. Han kom for at modtage spotten, mishandlingen og tornekronen (Johs. 19:2). Gud hørte sin Søns fortvivlede råb i ufattelig sorg og dødangst i Getsemane, hvor hans legemes porer efter sigende åbnede sig og svedte blod, medens han råbte: ,,Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig!" (Luk. 22:42).

Jeg spørger jer, hvilken far og mor i denne verden kunne blive ved med at høre på deres børns fortvivlede skrig, uden at komme dem til undsætning? Jeg har hørt om mødre, som uden at kunne svømme, har kastet sig i en hvirvlende strøm for at redde deres druknende barn;

mødre, som er styrtet ind i brændende bygninger for at redde dem, de holdt af. Vi kan ikke blive ved med at høre på disse skrig, uden at de rører ved vore hjerter. Herren har ikke givet os det uundgåelige, men han har magten til at frelse, og han elskede sin Søn og kunne have reddet ham. Han kunne have befriet ham for hobens forhånelse. Han kunne have reddet ham, da tornekronen blev sat på hans hovet. Han kunne have befriet Sønnen, da han hængende mellem de to røvere blev latterliggjort med: ,,Frels nu dig selv og stig ned af korset! Andre har han frelst, sig selv kan han ikke frelse." (Mark. 15:30-31). Alt dette hørte Faderen. Han så Sønnen blive dømt; han så ham slæbe korset gennem Jerusalems gader og besvime under dets vægt. Han så tilsidst Sønnen på Golgata; han så hans legeme udstrakt på trækorset; han så naglerne blive drevet gennem hænderne og fødderne, og slagene, som gennembrød huden og sønderrev kødet og udgød hans Søns livsblod. Alt dette så han.

I vor Faders tilfælde blev kniven ikke standset, men den faldt og udgød hans elskede Søns livsblod. Hans Fader så til i sorg og fortvivlelse over sin elskede Søn, indtil det øjeblik kom, da selv vor Frelser i fortvivlelse råbte: ,,Min Gud! Min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" (Mark. 15:34).

I dette øjeblik kan jeg forestille mig, at vor kære Fader, som bag sløret har været vidne til denne dødskamp, ikke har kunnet udholde det længere. Som moderen, der sagde farvel til sit døende barn, måtte gå ud af værelset, for ikke at overvære de sidste krampetrækninger, har han bøjet hovedet og søgt tilflugt et eller andet sted i sit store univers, fordi hans hjerte næsten var ved at briste af kærlighed til denne Søn. Åh, i det øjeblik, hvor han kunne have frelst sin Søn, takker og priser jeg ham, fordi han ikke svigtede os, fordi han ikke kun tænkte på den kærlighed, han nærede til sin Søn, men også på den kærlighed, han nærede til os. Jeg priser ham, fordi han ikke greb ind, og fordi hans kærlighed til os gjorde det muligt for ham at udholde at se sin Søns lidelser og tilsidst overgive vor Frelser og Forløser til os. Uden ham, uden hans offer, skulle vi være forblevet her og ville aldrig blive kronet med herlighed i hans nærvær. Dette er, hvad det kostede vor Fader i Himmelen at give os sin Søn.

Hvordan påskønner jeg den gave? Hvis jeg blot vidste, hvad det kostede vor Fader at give sin Søn, hvis jeg blot vidste, hvor vigtigt det var, at jeg skulle modtage den Søn, og at jeg skulle modtage det åndelige liv, der kommer fra den Søn, er jeg sikker på, at jeg altid ville være tilstede ved nadverbordet for at ære den gave, der er givet os. For jeg forstår, at vor himmelske Fader er en nidkær Gud — nidkær hvis vi skulle ignorere, glemme eller bagatellisere hans største gave til os.

Jeg ved, at ingen mand eller kvinde nogensinde skal komme til at stå i vor himmelske Faders nærvær eller have forbindelse med Herren, Jesus Kristus, hvis de ikke udvikler sig åndeligt. Uden åndelig vækst vil vi ikke være beredte til at komme ind i den guddommeliges nærvær. Jeg har behov for nadveren. Jeg har behov for at forny mine pagter hver eneste uge. Jeg har behov for de velsignelser, der kommer med og ved den. Jeg ved, at det, jeg taler om, er rigtigt. Jeg bærer vidnesbyrd for jer, at jeg ved, Herren lever. Jeg ved, at han ydede dette offer og denne forsoning. Han har givet mig en forsmag på dette.

Jeg mindes en oplevelse, jeg havde for to år siden, som vidnede for mig om virkeligheden af hans død, hans korsfæstelse og hans opstandelse. Det vil jeg aldrig nogensinde glemme. Jeg giver jer unge mænd og kvinder dette vidnesbyrd i aften; ikke for at virke triumferende, men af et ydmygt og taknemmeligt hjerte. Jeg ved, at Herren lever, og jeg ved, at mennesket gennem ham kan blive frelst, og at vi ikke kan tillade os at overse dette velsignede offer, som han har givet os til hjælp for vor åndelige udvikling, så vi kan berede os til at komme tilbage til ham og blive retfærdiggjort.

På Fort Peck, indianerreservatet, skulle jeg engang udføre noget missioneringsarbejde sammen med nogle brødre. Medens vi arbejdede blandt indianerne og søgte Herrens inspiration angående nogle specielle beslutninger, som vedrørte vort arbejde dér, og modtog et svar, der gik ud på, at vi gjorde det i henhold til hans vilje, drømte jeg en nat, at jeg befandt mig i det hellige tempel. Efter at have tilbragt nogen tid i bøn og glæde, fik jeg at vide, at jeg kunne få lov til at komme ind i et af værelserne, hvor jeg ville møde et herliggjort væsen. Da jeg kom ind af døren, så jeg, siddende på en platform, det mest vidunderlige væsen, jeg nogensinde havde set eller forestillet mig kunne eksistere nogetsteds i verden. Da jeg nærmede mig for at hilse, rejste han sig og gik frem mod mig med udstrakte arme, og med et smil hviskede han blidt mit navn. Selv om jeg skulle blive en million år gammel, vil jeg aldrig glemme det smil. Han tog mig i sine arme og kyssede mig, omfavnede og velsignede mig, indtil marven i mine knogler syntes at ville smelte. Til slut knælede jeg ned for hans fødder, og da jeg badede dem med mine tårer og kys, så jeg naglemærkerne i fødderne på denne vor verdens Frelser. Den følelse, som jeg havde i hans nærhed, som holder alle ting i sine hænder, ved at mærke hans kærlighed, hans hengivenhed og hans velsignelser, var så vidunderlig, at jeg ville give alt, hvad jeg er og håber at blive, for at få den følelse igen, som jeg her havde fået en forsmag af.

Gå til dit nadverbord. Åh, det er et velsignet privilegium, som jeg nu fryder mig over, og jeg ved, jeg ville skamme mig over at stå i hans nærvær og prøve at komme med en undskyldning for *ikke* at havde holdt hans befalinger og æret ham ved at bære vidnesbyrd over for min Fader og over for mennesker, at jeg tror på ham, påtager mig hans velsignede navn, og at jeg lever ved og gennem ham åndeligt.

Hvis jeg kan få vore drenge og piger til at føle behovet for dette, vil de være at finde ved nadvermødet, og vi vil være der. Jeg ser ikke mere Jesus på korset. Jeg ser ham ikke med panden gennemstukket af torne eller hans hænder sønderrevet af naglerne. Nej, jeg ser ham smilende med udstrakte hænder, sigende til os alle: ,,Kom til mig!" Lad os gå til ham på det bestemte tidspunkt. Lad os tage vore børn med os og gennem vor trofasthed finde alle de velsignelser, der hører til den hellige adlydelse af denne hellige ordinanse — vores for tid og evighed.

Mormonoptegnelser

Den aften stjernerne kom nær

AF CORINA N. BASS, Argentina

Som barn havde jeg en stærk tro på Herren. Jesus var lige så virkelig for mig som min far og min mor, og hver eneste jul var en tid med yb mening og skønhed for mig. Nætterne var fyldt med herlighed, og jeg begyndte at lede efter ,,julestjernen" allerede omkring den første december. Mangen en aften gik jeg udenfor og stirrede op i sommerhimlen (på den sydlige halvkugle falder julen midt om sommeren), og jo mere jeg søgte, des nærmere syntes stjernerne at komme jorden, og min sjæl overvældedes af kærlighed til denne baby, hvis fødsel fyldte mig med forundring.

Men i 14 årsalderen, da jeg var forundret over, hvad der forekom mig at være modsætninger i hans personlighed, begyndte jeg at søge efter Gud — søgte med timelige midler. Efter at have læst Sankt Thomas Aquinas[1], Immanuel Kant[2], Jaime Luciano Balmes[3], David Hume[4], Sankt Augustine[5], Friedrich Wilhelm Nietzsche[6], Arthur Schopenhauer[7], René Descartes[8], Søren Kierkegaard[9], og mange andre mestre i rationalisme — og efter at have omgåedes ateistiske venner — fastslog jeg, at Gud var en myte, skabt af mennesker for at berolige dem i en mystisk verden, som er fuld af rædsler og fænomener, som er en udfordring til deres begrænsede forståelse.

Jeg skiftede Gud ud med fysik. Her var den ultimative videnskab: Alle menneskenes gåder ville efterhånden blive løst gennem fysikken. Men noget nagede mig stadig. Da jeg talte med en barndomsven, fortalte jeg ham, at jeg havde fundet de logiske svar på de fleste af de spørgsmål, jeg havde haft med hensyn til skabelsen; der var kun ét lille problem tilbage, som jeg ikke kunne klare: Hvor var livsgnisten oprindelig kommet fra? Hvad havde antændt den?

Min ven svarede venligt: ,,Der kan du se, hvor stor Herren er. Du kan finde et tusinder årsager til at fornægte ham, og så sætter han alligevel et stop for din logiske tankegang med bare en enkelt lille ting!" Det var noget at tænke på, men jeg afviste det.

Og så skete det en dag, at en af mine venner fortalte mig, at ,,to amerikanere" underviste en ,,samtale"-klasse i Det britiske Institut. Af ren og skær nysgerrighed gik jeg derhen. Da den ene af dem udtalte, at alle verdens problemer ville blive løst, hvis alle havde sand tro på Gud, brød jeg ud i latter. Disse missionærer, for det var de, måtte være de mest naive og ubelæste fyre, jeg nogensinde havde truffet, men jeg fortsatte med at komme i deres klasse, bare for at genere dem.

Efter et stykke tids forløb indbød de klassen til en ,,ungdoms-fest", og også dér gik jeg hen, igen af ren nysgerrighed. Alle og enhver havde det skønt, selvom der ikke var spiritus og cigaretter, men jeg gik derfra med en mærkelig urolig følelse. Senere gik jeg derhen igen, og før jeg rigtig vidste af det, var jeg involvoret i deres forberedelser til en julefest. Jeg tegnede individueller indbydelseskort for samtlige medlemmer i grenen, skrev et digt til juleprogrammet, lavede dragter og malede bagtæppet til krybbe-sceneriet. Men jeg kunne bestemt ikke sige, hvad det var, der motiverede mig dertil.

Mine venner var forbløffede, min søster var rasende, og min mor var helt forvirret.

Og så var der i sidste øjeblik nogen, der bestemte, at jeg skulle spille rollen som Maria, Jesu moder. Og dér, på en helt igennem hjemmelavet scene, mere ydmyg end jeg nogensinde havde følt mig og med en temmelig gammel dukke i armene, stak dette mig i hjertet, som intet andet havde gjort i alle disse år. jeg var helt overbevist om, at hvis jeg vendte mig og så ud af det ,,vindue", som jeg havde malet, ville jeg se stjernen, jeg ville se Betlehems høje. Jeg vovede ikke at sige noget til nogen, men da jeg den aften gik ud af kirkebygningen, syntes jeg, at stjernerne var så nær ved, at jeg kunne nå dem, hvis blot jeg strakte mig efter dem.

Selvom missionærlektierne ikke intellektuelt var nogen udfordring til mig, følte jeg mig tvunget til at fortsætte med dem. Og da jeg læste Mormons Bog, vidste jeg, at
Selvom missionærlektierne ikke intellektuelt var nogen udfordring til mig, følte jeg mig tvunget til at fortsætte med dem. Og da jeg læste Mormons Bog, vidste jeg, at
den var sand. To år senere fik jeg i en patriarkalsk velsignelse at vide, at ,,. . . din Fader . . . tillod dig at beholde en erindring om dit liv ved hans side . . . så du blev i stand til at genkende hans stemme, da du hørte den igen." Og da kendte jeg svarene på alle mine spørgsmål: at Gud lever i al sin majestæt og magt, og at den hånd, der ,,leder og styrer stjernernes gang", er den hånd, der rørte et stædigt hjerte på den lille scene i Quilmes-grenen i Argentina Buenos Aires Østmission, som nu hører til Quilmes staven.

1) Italiensk teolog, 1225-1274
2) Tysk filosof, 1724-1804
3) Spansk filosof, 1810-1848
4) Skotsk filosof og historiker, 1711-1776
5) Kristen teolog, 354-430
6) Tysk filosof, 1844-1900
7) Tysk filosof, 1788-1860
8) Fransk filosof og matematiker, 1596-1650
9) Dansk filosof, 1813-1855

To timer fra kirken

AF SACHIKO HOTTA
Førsterådgiver i distriktets hjælpeforening
Nagoya første gren, Japan Nagoya Mission

Før min mand og jeg giftede os, enedes vi om, at kirken var det vigtigste i vor tilværelse, og at vi ville bruge vor tid og de talenter, vi måtte have, i kirkens tjeneste. Som det kom til at gå, viste det sig at være lettere sagt end gjort.
Efter at vi var blevet gift, måtte vi flytte til en lejlighed, der lå nok så langt fra kirkebygningen. At køre på cykel til jernbanestationen, køre med toget til den næste by og derpå med bus til kirken, tog halvanden time. Og hvis jeg kom for sent til det første tog og måtte vente til det næste, ville turen selvfølgelig tage mig mere end to timer. Det gjorde det vanskeligt for grenspræsidenten at give mig en opgave. Desuden blev min mand, efter at vi havde været gift i tre måneder, meget syg og indlagt på hospitalet. Så jeg måtte tage arbejde for at forsørge os. Hver dag besøgte jeg efter arbejdet min mand på hospitalet og prøvede bagefter at komme i kirken, men der var simpelthen ikke timer nok i døgnet.

Dette bekymrede mig, og jeg vidste, at hvis vi boede noget nærmere, ville jeg være i stand til at påtage mig en kaldelse i kirken. Men grundene i nærheden af kirkebygningen var meget dyre, og vi kunne slet ikke få råd til at leje os ind i så eksklusivt et område og selvfølgelig slet ikke at købe et hus dér. Logisk måtte jeg fastslå, at det var umuligt, men i skriften siges det, at ,,fordi I altid beder, hører jeg" (se Lukas 18:1-7). Derfor bad jeg uophørligt. Jeg vidste ikke, hvordan Herren kunne besvare et så urimeligt forlangende: jeg blev blot ved at bede. Kort tid derefter besluttede min onkel, hvis hus lå kun 13 minutter fra kirkebygningen, pludselig at ville flytte, og han tilbød os sit smukke hus. Jeg vidste, at min bøn var blevet hørt. Vi var så lykkelige; for endelig kunne vi komme til at arbejde i kirken. På det tidspunkt var min mand blevet udskrevet fra hospitalet, og vi var bedre i stand til at passe vore møder som en familie.
Efter at vi var flyttet, offentliggjorde kirken planerne om at bygge en kirke i Nagoya, og alle begyndte at tage overarbejde for at tjene penge til byggefondet. Kort derefter besluttede min mand og jeg os til at starte vor egen virksomhed — et bageri. Men igen, vi havde kun lidt kapital. Vi havde brugt alle vore opsparede penge til at begynde denne forretning, og vi brugte hele min indtægt til at leve for. Vi vidste ikke, hvordan vi kunne hjælpe med at opbygge byggefondet, især da jeg nu var i omstændigheder og ikke meget længere ville være istand til at arbejde. Skønt min mands virksomhed var voksende, havde vi ikke nok til at leve af, betale byggefond og berede os til den lilles ankomst. Jeg arbejdede længe nok til at få min årsbonus, og lagde den til side til at betale for fødselsomkostningerne. Det var alt, hvad vi havde.
En aften ringede grenspræsidenten til os og fortalte, at de blot manglede en lille smule i byggefondet, og han bad os hjælpe. De eneste penge vi havde var dem, der var beregnet til babyen, der snart skulle fødes. Og da det var alt, hvad vi havde, var det også alt, vi kunne give, den aften bragte vi pengene hen til grenspræsidenten. Det var lige akkurat nok til at nå det beløb, som vores gren havde fået til opgave at skaffe.
Vi bekymrede os derefter ikke om, hvordan vi skulle skaffe penge til at betale for fødselsomkostningerne. Vi vidste, at Herren ville sørge for os. Selvfølgelig spekulerede jeg lidt, men når jeg gjorde det, var det altid med fred i sindet.
Næste måned var min mand ansat i en stilling, som vi end ikke anede eksisterede. Med hans løn i det arbejde ville vi have nok til at betale hospitalsregningen, når barnet var født. Gud siger, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, og derefter må vi overlade resten til ham. Jeg ved, at det er rigtigt.

,,At køre på cykel til jernbanestationen, køre med toget til den næste by og derpå med bus til kirken, tog halvanden time."

Til minde om:

ÆLDSTE

HUGH B. BROWN

,,Mænd som Hugh B. Brown er ikke bare tilfældigheder. De er i den sandeste betydning skæbnens børn", sagde præsident Spencer W. Kimball, da han sluttede begravelseshøjtideligheden for ældste Brown, den 5. december 1975 i Salt Lake Tabernakel.

Ældste Hugh B. Brown, medlem af De tolvs Råd, døde i en alder af tooghalvfems i LDS-hospitalet tirsdag den 2. december efter lang tid sygdom.

Ældste Browns nevø, præsident N. Eldon Tanner af Det første Præsidentskab, erklærede, at ,,foruden mine forældre har ingen mand haft større eller mere betydelig indflydelse på min tilværelse end onkel Hugh Brown . . . jeg vil for evigt være taknemmelig for hans indsigtsfulde vejledning og hans gode eksempel for mig gennem hele mit liv.

Jeg har kendt ham intimt i hans hjem, før han blev gift, hvor han var en loyal og hengiven søn. Og jeg har kendt ham i hans eget hjem som en venlig og kærlig ægtemand og fader."

Ældste Marvin J. Ashton af De tolvs Råd, som var missionær i England, da broder Brown præsiderede dér, talte også og sagde: ,,I sin tale var han veltalende i enkelthed. I livet var han altid korrekt og alligevel let at tale med. Han var kultiveret, men ikke begrænset. Bestemt, men venlig. Modig, men alligevel venlig og altid opløftende med en skøn forståelse og en ubetalelig sans for humor."

Helligånden hjalp ældste Brown med at fastlægge sin egen guddommelige skæbne, og han stolede på dens tilskyndelser hele livet igennem. En sådan manifestation forekom i 1900, da han var sytten år gammel og boede i Cardston. Ved en bryllupsfest, der blev holdt i hans forældres hjem, var der også en tolvårig pige, hvis kælenavn var ,,little Ziny", sammen med sin mor. Broder Brown fortalte senere: ,,Hun var en lille pige . . . med gyldne lokker hængende ned over skuldrene. Jeg var dybt imponeret, da hun genert stod ved siden af sin mor og læste et digt højt. Jeg vendte mig om mod min mor og sagde: ,,En dag vil jeg gifte mig med den pige!". ,,Godt", svarede hun. ,,Det håber jeg, du gør!" Han sagde selvfølgelig ikke noget til Zina Card, da de ikke tidligere var mødtes, og han sagde heller ikke noget til hende før fem år senere, da han vendte hjem efter sin mission.

En anden interessant og magtfuld manifestation af Ånden kom, mens han var på mission i Europa.

Heber J. Grant, præsident over den europæiske mission, gav ældste Brown til opgave at arbejde i Norwish konference i universitetsbyen Cambridge. — Pøbelen havde drevet det sidste par ældster ud af byen, og ældste Brown blev ladt tilbage dér uden

partner efter den første dag. Han sagde, at han følte situationens barske virkelighed — en ung, uerfaren og ulærd cowboy fra Canada her i Cambridge — og efter uden noget tegn på held at have ringet på dørene i flere dage, var han overbevist om, at det havde været forkert at sende ham hertil. Han vendte skuffet tilbage til sit logi. Den aften besøgte en mand ham og forklarede, at han og seksten andre familier havde forladt The Church of England en uge tidligere, fordi de ikke længere troede, at den var sand. Hele den uge havde de bedt til Herren om at sende dem en ny præst. Da manden havde fundet en traktat, som ældste Brown havde efterladt et sted, følte han, at deres bønner var blevet besvaret. ,,Jeg er kommet for at spørge Dem", sagde manden, ,,om De imorgen vil komme til mit hjem og blive vores nye præst".

Ældste Brown accepterede men følte sig bange og uforberedt. Han havde endnu aldrig overværet noget møde i missionsmarken. Han havde ingen erfaring. Men han havde ,,en rodfæstet tro på, at Gud ville hjælpe mig gennem det", og han begyndte øjeblikkelig at faste og bede. Da mødetiden endelig kom, var han, som han siger ,,angst til døden". Han begyndte mødet med at synge ,,O, min Fader", og derpå bad han dem alle knæle sammen med ham i bøn. ,,Da jeg udtalte Guds navn, forsvandt al min frygt, al bekymring, og jeg var overbevist om, at han ville tage styret, hvad han også gjorde på mirakuløs måde."

Ældste Brown forklarede, at han talte i femogfyrre minutter med en følelse af, at ,,Herren talte til dem gennem mig". Ved slutningen af mødet bar de tilstedeværende vidnesbyrd om, at han havde fortalt dem sandheden, den sandhed, som de havde søgt efter. I løbet af tre måneder blev hver eneste, han havde talt til den aften, døbt ind i kirken.

En anden oplevelse gjorde et stærkt indtryk på ældste Brown under hans mission. En særlig sygdom ramte ældste Brown, og selvom der endnu var et år tilbage af kaldelsen, foreslog præsident Grant ham en hæderlig afløsning som missionær, for at ældste Brown kunne rejse hjem og blive lægebehandlet. Han svarede med at forsikre præsident Grant, at en velsignelse under hans hænder ville sikre, at han kunne fuldføre sin mission ved godt helbred. Præsident Grants velsignelse medførte øjeblikkelig helbredelse, og missionen fuldførtes uden sygdommens tilbagevenden. Som resultat af deres bekendtskab, kom ældste Brown til at glæde sig over et nært venskab med og stor respekt for præsident Heber J. Grant, et forhold, der bestod hele livet.

Efter at være kommet hjem, erfarede ældste Brown, at den pige, han elskede, var blevet forlovet med en anden. Han fortalte dette til sin stavspræsident i Alberta, præsident E. J. Wood, som svarede: ,,Zina Card er en perle blandt kvinder. Jeg lover dig, at hvis du vil tage til Salt Lake til aprilkonferencen og fortælle hende, hvad du føler for hende, vil hun afbryde sin forlovelse, og I vil blive gift." Han gjorde, som stavspræsidenten foreslog, og selvom han vendte tilbage fra konferencen, uden at der var afgivet noget løfte, blev de viet det følgende år, i 1908, af præsident Joseph F. Smith i Salt Lake tempel.

Broder Browns liv blev også karakteriseret af mod, beslutninger og store evner som leder. Hans stavspræsidentskab erkendte det, da de i 1912 kaldte ham til en mission i Calgary, hvor han skulle tage militæruddannelse forud for en opgave med at organisere et sidste dages hellige kontingent til de canadiske reserver.

Det var blevet rapporteret i parlamentet i Ottawa, at mormonerne ikke var loyale og ikke ville støtte moderlandet, hvis der skulle udbryde krig i Europa. Et af parlamentets medlemmer fra Lethbridge i Alberta svarede, at mormonerne var loyale, men at de ønskede at blive ført af deres egne ledere. Præsident Wood kaldte Hugh B. Brown sammen med fire andre og bad dem gennemgå den nødvendige militæruddannelse for at blive officerer. Hugh trænede hver uge i tre år og steg gennem graderne fra løjtnant til kaptajn og tilsidst major. De udvalgte officerer organiserede en eskadron i Cardston og trænede som kavalleri i Calgary. Da krigen brød ud i 1914, blev han, sammen med de andre fire mormoner blandt officererne, bedt om at danne en eskadron til oversøiske riffelkompagni i 1915 og landede efter genoptræningen i Liverpool i 1916.

Mens de var på vej til Liverpool, udbrød der i Petawawa i Canada en revolte blandt de 1500 soldater, hvoraf mormon-eskadron var en del. De hurtigt sammenkaldte officerer foreslog øjeblikkelig benyttelse af militærmagt for at undertrykke opstanden. Hugh argumenterede herimod og gik ubevæbnet ind mellem de oprørske tropper. Han talte til dem i næsten to timer, stående på et bord, taget fra et nærliggende telt. Situationen var tilstrækkelig alvorlig til, at den kunne have udviklet sig til regulært oprør, der ville have kostet menneskeliv. Imidlertid lod tropperne sig tilsidst berolige og vendte tilbage til deres telte. Hugh havde held med sig i den grad, at det ikke blev nødvendigt at rette formel anklage mod nogen af soldaterne.

Efter krigen vendte broder Brown tilbage til sine jurastudier. Han fuldførte sine studier og opnåede ret til at praktisere i 1921. Senere flyttede han til Salt Lake City og blev dér kaldet til præsident over Granite stav.

Ældste Brown blev af præsident Heber J. Grant kaldet til at præsidere over den britiske mission i 1937. Hans militære og juridiske indsigt må have været af stor værdi i denne kaldelse, der medførte, at han, da den anden verdenskrig brød ud, var den, der måtte lede evakueringen af missionærer fra England og andre nationer i Europa.

Han underviste i religion ved Brigham Young University fra 1946 til 1950, da han blev præsident for et olieudvindingskompagni i Alberta i Canada. Han tjente i den stilling nok til at tilbagebetale en gæld, han havde pådraget sig under en livslang tjeneste, hovedsageligt i kirkelige kaldelser.

Selvom arbejdet i Canada var spændende, var det på dette tidspunkt af broder Browns liv, at han oplevede tilværelsens bølgedal. Skønt hans familie kunne glæde sig over godt helbred, var han ikke sikker på, hvad Herren ønskede af ham i den tilbageværende del af livet her på jorden:

,,I oktober 1953 befandt jeg mig oppe i den canadiske del af Klippebjergene,

dirigerende boring efter olie. Til trods for, at min familie var ved godt helbred og godt mod, og jeg tjente godt, var jeg dybt bekymret og nedbøjet. En tidlig morgen gik jeg op i bjergene og talte med Herren i bøn. Jeg fortalte ham, at selvom det så ud til, at jeg ville blive velhavende som følge af mit olie-eventyr, håbede jeg, at han ville afbryde dette, hvis det efter hans visdom ikke ville være godt for mig og min familie.

Den aften kørte jeg hjem fra lejren i bjergene til Edmonton, stadig åndeligt nedtrykt og urolig. Uden at spise aftensmad gik jeg alene ind i soveværelset efter at have bedt min hustru lægge sig til ro i et andet værelse, fordi jeg var klar over, at det ville blive en hvileløs nat for mig, og at hun ikke kunne være tjent med at blive forstyrret af mig. Hele natten kæmpede jeg mod den onde. Jeg var besat af ønsket om at måtte blive udslettet af tilværelsen. Jeg tænkte ikke på at begå selvmord, men jeg ønskede, at Herren ville finde udvej for mig til at ophøre at eksistere. Værelset var fyldt af mørke, og der herskede en rigtig ond ånd, der var så håndgribelig, at jeg næsten blev opslugt af den. Ved tre-tiden om morgenen kom min kone ind, efter at hun havde hørt mig gå omkring i værelset, og spurgte, hvad der var i vejen. Efter at hun havde lukket døren bag sig, sagde hun: ,,Men, Hugh, hvad er det, der er herinde?" og jeg svarede: ,,Det er Satan!" Vi tilbragte resten af natten sammen, meget af den på knæene. Da jeg næste morgen var kommet til kontoret, hvor jeg var alene, fordi det var lørdag, knælede jeg påny i bøn og bad om befrielse fra denne onde ånd. Og jeg følte en fredfyldt ånd komme over mig. Jeg ringede til min kone og fortalte hende det.

Da jeg sent den aften var i bad, ringede telefonen, og min kone tog den. Hun råbte til mig: ,,Det er Salt Lake City i telefonen." Da jeg tog den, hørte jeg en stemme, der sagde: ,,Det er David O. McKay, der taler. Herren ønsker at du skal bruge resten af dit liv i tjeneste for kirken. De Tolvs Råd har lige indstillet, at du skal overtage afdøde Stayner Richards plads og blive assistent til De Tolv." Skønt Mor og jeg havde tilbragt en søvnløs nat, og det var så sandelig en frygtelig nat, blev vi også den næste nat oppe i frydefuld glæde over, at Herren ville strække sig så vidt at hjælpe os i vor prøvelses time."

Beretningen om broder Browns kamp med den onde og efterfølgende kaldelse er ikke meget ulig den kamp, som Joseph Smith havde umiddelbart før hans første syn. Sådanne kampe kommer uden tvivl for mange åndelige ledere.

Ældste Brown virkede som assistent til De tolvs Råd indtil 1958, da han blev opretholdt som medlem af det samme råd. I 1961 blev han af præsident David O. McKay kaldet til rådgiver i Det første Præsidentskab, hvor han tjente sammen med præsidenterne J. Reuben Clark, jr. og Henry Moyle. Han blev opretholdt som andenrådgiver efter præsident Clarks død og som førsterådgiver, efter at præsident Moyle var død. Han tjente sammen med præsident Tanner indtil præsident McKays død i januar 1970, hvorefter han vendte tilbage til sit elskede kvorum af De tolv Apostle.

I det meste af sit liv som landmand, canadisk cowboy, missionær, soldat advokat, professor, forretningsmand og kirkeleder, har Hugh B. Brown ved sin side haft en kvinde, der har været mindst lige så stærk, og efter hans egen indrømmelse mere følsom over for Ånden, og lige så åndfuld og hengiven som han selv.

Kirkelige kaldelser medførte, at de ofte måtte være borte fra hinanden i lange perioder. Af den grund levede søster Brown et helt liv i adskillelse fra sin mand og med afbrudte karriere og økonomisk pres. Hun måtte også gennemleve alvorlige sygdomme hos sine forældre og børn og hendes førstefødte søns død som flyver, da han blev skudt ned over Atlanterhavet under anden verdenskrig.

Zina Young Card, hvis bedsteforældre var Brigham Young og Zina Huntington, og datter af Cardstons grundlægger, levede op til sin arv. Søster Brown gik i døden forud for sin mand i december 1974.

Nu fortsætter den kærlighedshistorie, der i hvert fald fra den ene side begyndte, da hun blev tolv år gammel, idet de påny er forenet. Dette meget ømme forhold bragte i deres sidste år tårer af kærlighed og hengivenhed frem hos mange, som havde det privilegium at overvære, hvordan broder Brown, støttet til en stok og måske en søn, et barnebarn eller oldebarn, kom hjem fra en opgave i kirken i sit enoghalvfemsindstyvende år og så ham nærme sig hjemmet, stille banke på Zinas soveværelsesvindue, gå om til hoveddøren og sige: ,,Jeg er hjemme mor. Din kæreste er hjemme." Og derpå, så hurtigt som alderen og en sidste svækkende sygdom ville tillade det, gå til hendes sengelege for at kysse og hilse på sin ægtefælle gennem seksogtres år — og for evigheden.

Til minde om

ÆLDSTE ELRAY L. CHRISTIANSEN

1897-1975

,,For længe siden lovede jeg Herren, at jeg var rede til at give eller at gøre hvad som helst og alt, hvad han ville kræve af mig gennem sine tjenere. Jeg har prøvet at gøre det." Broder Christiansen udtalte dette i oktober 1951, da han blev opretholdt som assistent til De tolvs Råd, og det har lige siden været karakteristisk for hans tilværelse.

Ældste Christiansens livslange tjeneste endte pludselig efter et hjertestop, den 2. december 1975. Han var 78 år gammel. Præsident Ezra Taft Benson fra De tolv Apostles Råd talte ved begravelsen, der fandt sted torsdag, den 4. december. Præsident Benson kæmpede ved begyndelsen af sin tale for at bringe sine følelser under kontrol, sa han nævnede, at ældste Christiansens bortgang var sket, sådan som han havde ønsket det, ,,midt i arbejdet lige til det sidste". Ældste Benson fortsatte: ,,Jeg holdt virkelig meget af denne Guds tjener, som jeg har kendt i fyrretyve år. Han var altid beskæftiget med vor himmelske Faders arbejde."

Hans familie var en kilde til styrke for ham, mens han udførte sine kaldelser i kirken. Ved oktoberkonferencen i 1951 sagde broder Christiansen: ,,Hver gang jeg har stået overfor en opgave, som var vanskelig for mig, har jeg altid fået øjeblikkelig støtte fra min dejlige kone og også opmuntring fra mine børn. Den støtte har været en af de nyttigste og mest styrkende påvirkninger, jeg har været udsat for i tilværelsen. Med deres hjælp, og med Herrens hjælp, er vi kommet fremad og har gjort vort bedste."

Broder Christiansen blev født i Mayfield i Utah og var efterkommer af tidlige kirkemedlemmer og kolonisatorer i Utah. Hans far var landmand og skovfoged. Det var nok faderens interesse, der senere fik ham til at studere på Utah State landbrugsuniversitet. Han fortsatte senere studierne ved Brigham Young universitetet og University og Utah. Han tog eksamen i pædagogik og var i mange år lærer og skoleadministrator. I en del år underviste han i kirkens skoler og seminarprogrammet.

Kort efter sit bryllup blev han sammen med sin hustru kaldet til at udføre en fuldtidsmission i USA's Central States Mission. Senere, i 1937, blev han kaldet som præsident over Texas-Lousiana Mission og virkede i den stilling i over 4 år.

I andre kirkelige kaldelser tjente ældste Christiansen som biskop, stavspræsident, rådgiver i et stavspræsidentskab, som højrådsmedlem og i GUF's præsidentskab. Fra 1943 og til sin kaldelse som assistent til De tolvs Råd i 1951 virkede han som præsident over Logan Templet. Senere som assistent til De Tolv tjente han også som præsident over Salt Lake Templet og kaldtes senere til koordinator for alle verdens templer.

Broder Christiansen var også en talentfuld cello-spiller. Han spillede i strygeorkestre og et stykke tid i Utah Symphony Orchestra.

Præsident Spencer W. Kimball præsiderede ved begravelsen og var sidste taler. Han sagde: ,,Broder Christiansen var en lykkelig mand. Han syntes i høj grad at kunne lide sit arbejde. Det var altid en glæde at være sammen med ham."

Fra ven til ven

AF ÆLDSTE NEAL A. MAXWELL
Assistent til De tolvs Råd

Arbeidets evangelium

Jeg var velsignet med forældre, der som hengivne kirkemedlemmer lærte mig mange ting om evangeliet tidligt i mit liv, og deriblandt også betydningen af arbejde. De var både hårdtarbejdende og prøvede at opspare af de penge, som de havde. De brugte ikke meget på sig selv men hellere til at velsigne deres børn med. Det var let for mig at lære at kunne lide at arbejde, for jeg havde forældre, der arbejdede uden at klage.

Min far var bogholder, og min mor havde sit arbejde i huset. Mine søstre og jeg havde hver vores opgaver, men alligevel blev der tid til at lege. Som vi blev ældre, var der mere arbejde at gøre og større ansvar. Der var tider, hvor jeg ikke brød mig om at arbejde, for jeg ville hellere lege, men det var et sundt liv for mig, både fysisk og åndeligt.

Vi boede på en lille farm og havde nogle ænder, høns, lam, adskillige køer og en hel del svin. Så vi kunne selv producere meget af det, vi spiste, så vi ikke behøvede at købe alting i forretningerne. Der var en køkkenhave, der skulle luges og vandes, og frugttræer, der skulle beskæres og frugt at plukke.

Mine forældre gav mig også en anden god grund til at arbejde hårdt. Jeg fik lov til at beholde nogle af de penge, jeg tjente ved salget af dyrene og frugten.

Når jeg nu tænker tilbage på de år, forstår jeg, at det var godt, at jeg hav-

de nok at bestille, og at arbejde var noget, der forventedes af mig. Jeg tror ikke, at mennesker kan være lykkelige uden at have noget at gøre. Man kan i virkeligheden i højere grad blive slave af lediggang end af arbejde. Arbejde

gør os også ydmyge og minder os om alle de velsignelser, der kommer fra vor himmelske Fader.

De, der ikke kan lide at arbejde, bør en gang imellem stille sig dette spørgsmål: ,,Hvis jeg ikke arbejder, hvis ansvar er det så at sørge for mig?" Vor himmelske Fader har helt retfærdigt sagt, at den, der ikke bestiller noget, ikke skal spise arbejderens brød. Men nutildags tror mange mennesker, at andre har til opgave at sørge for dem, der ikke bestiller noget eller er dovne. Det er ikke det, som Jesus Kristus lærer os, vel? Vi skal arbejde og dele med andre, men ikke være dovne og derpå forvente, at andre skal dele med os.

Når vi arbejder, har vi mindre tilbøjelighed til at smide noget væk, og det at smide ting væk er et stort problem i nogle familier og lande.

Den, der arbejder hårdt, har også større tilbøjelighed til at dele, hvad han har, med dem, der virkelig er fattige og trængende.

Arbejdets evangelium er en vigtig del af kirkens lære. Hvis vi tidligt i livet lærer at arbejde, vil vi blive bedre mennesker, bedre familiemedlemmer, bedre naboer og bedre disciple af Jesus Kristus, der selv lærte at arbejde som tømrer. Jeg har set de steder i Nazaret, hvor snedkere og handlende stadig siges at arbejde på omtrent samme måde, som dengang Jesus var dreng. Disse snedkerværksteder er meget primitive, men dér lærte Jesus en hel del, som hjalp ham i det særlige arbejde, han måtte udføre.

Selvfølgelig skal vi ikke arbejde, bare for at andre kan se, hvor travlt optagne vi er. Vi arbejder for at skaffe os livets nødvendigheder — mad, tøj og husly. Vi arbejder for at blive lykkelige. Vi arbejder for at betjene vore medmennesker.

Vi må også vide, hvordan man kan arbejde af en anden grund; også vor himmelske Faders arbejde er virkelig arbejde! Der vil ikke være nogen dovne mennesker i Himmelen. De ville alligevel ikke være lykkelige dér, fordi der i Himmelen altid vil være meget at gøre.

Hvis vi lærer at arbejde nu, så vil vi ikke blot blive lykkeligere i denne verden men også i den kommende verden, for at arbejde er én måde at vise vor kærlighed til andre på.

Illustreret af Ted Nagata

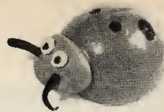

Brød-ler

Brød-ler er let at lave og morsomt at arbejde med. De små figurer, der kan laves af det, ligner keramik, når de males og sprøjtes, og de er ganske holdbare.
For at lave brød-ler ælter man tre skiver franskbrød uden skorpe sammen med tre spiseskefulde hvid lim. Kom håndlotion på fingerspidserne, så dejgen ikke hænger fast på dem. Bliv ved med at ælte, indtil blandingen ikke længere virker klæbrig. Denne portion ler er tilstrækkelig til at lave alt det, der her foreslås.
Efter at have formet de forskellige stykker, trykker man dem sammen, børster med lige dele vand og lim for at få dem glatte, og så lader man dem hærde natten over. Når stykkerne er hårde og tørre, kan de males m.f.eks. acrylfarve. De enkelte stykker kan også farves med frugtfarve, hvis man synes.
Man kan lave usædvanlige og dekorative miniature-scenerier ved at kombinere ler-figurerne og materialer fundet ude i naturen, som f.eks. sten, bark, tørrede urter o.l.
Når man vil lave svampe, ruller man leret til en kugle på omkring et par centimeter i diameter. Flad undersiden ud og prik pletter på undersiden med spidsen af en blyant. Til stilken ruller man et stykke ler mellem fingrene, så den bliver omkring en centimeter lang. Man kan også lave små biller, skildpadder, blomster og mange andre små ting til at anbringe i det ,,landskab", man har lavet af ting ude fra naturen.
Brød-ler kan bruges til at lave smykker, som f.eks. brocher, halssmykker og ørenringe i form af dyr, biller, frugter og grøntsager. Lav huller i dem med en tandstik, så kæder, ringe eller nåle kan indsættes.

Illustreret af La Farne Holz

Mariehøne
Flad bunden ud på en 2 1/2 cm stor kugle og mal de særlige kendetegn på.

Bamse
Lav en kugle på 2 1/2 cm og én der er halvt så stor til hovedet. Sæt to små kugler på som ører og form ler til arme og ben som vist på tegningen.

Jordbær
Form leret så det ligner jordbær. Afmærk frugtens særlige kendetegn med blyanten og form stilken og blade af ler, som vist på tegningen.

Æbleskrog
Rul et stykke ler til en aflang facon. Udform som vist på tegningen og tilføj en stilk.

Fugl
Lav en kugle på 2 1/2 cm og form den i den ene ende til hoved, in den anden til hale. Påmal fjer og vinger.

Alles have

AF LUCY PARR

Dirk stak spaden ned i jorden og trykkede godt til med foden. Spaden lavede en knirkende lyd, idet den skar gennem det tætte græs, som var begyndt at brede sig ind i hans mors bed med iris. Selv om hans arme og skuldre værkede, måtte Dirk indrømme, at iris-bedet var begyndt at se meget bedre ud. Hans mor havde sagt til ham, at hvis han hjalp hende lørdag morgen, så måtte han gøre lige, hvad han ville om eftermiddagen.

Mens han gravede og rystede jorden af de tæt sammenslyngede græsrødder, tænkte Dirk på at spille bold med Anders, Jens, Peter og nogle andre venner ovre i parken. Foråret var kommet så sent, så de næsten ikke havde haft tid til megen træning i baseball.

Dirk satte spaden væk og hentede riven for at gøre arbejdet færdigt. Mens han arbejdede havde mor ordnet og udtyndet sine irisplanter og samlet dem i en bunke ved siden af bedet.

,,Hvad vil du gøre med alle dem?" spurgte Dirk.

,,Tante Marie vil gerne have nogle af de gule. Og fru Conradsen bad mig om nogle af de blå iris." Mor rystede på hovedet. ,,Det er bare en skam."

,,En skam?" lød det som et ekko fra Dirk.

,,En skam at kaste resten bort, når de kunne lyse op i en have et eller andet sted. Hvis bare vi kendte nogen, som kunne bruge dem." Mor lo. ,,Men i årenes løb har jeg, når jeg har udtyndet mine planter ladet alle i nabolaget som havde plads til det, få stiklinger. Og naboerne har allesammen udvekslet med hinanden, så hele gadens haver nu er fyldte med blomster."

,,Ikke alle haverne," sagde Dirk. Og han så forbavset ud, efterhånden som en tanke udvikledes i hans hovet. ,,Hør her, mor, må jeg få de overskydende iris?" spurgte han ivrigt.

,,Der er ét sted i gaden, der ikke ser godt ud. Du ved nok, den gamle, tomme grund, der er for lille til et hus. Ingen passer den."

,,Det er rigtigt," sagde mor. ,,Hr. Christensen bor ved siden af, og han har i mange år holdt den pæn. Men nu er han knapt nok istand til at passe sin egen have, og ingen anden har gjort noget ved den tomme grund."
Dirk nikkede samtykkende. ,,Alle siger, at den grund er en torn i øjet, men ingen gør noget ved det. Folk, der går forbi, kaster tit papir derind, og ungerne på gaden tager heller ingen hensyn. Vi er nok allesammen skyld i det. Måske ville vi være lidt mere hensynsfulde, hvis der voksede nogle få blomster, og iris'erne breder sig hurtigt."
,,Og de behøver ikke så meget vand, som så mange andre blomster," tilføjede mor.
,,Jeg kan give dem vand til at begynde med," foreslog Dirk. ,,Jeg tror, at bare nogle få blomster nær ved fortovet vil få folk til at tænke sig om en gang til, før de kaster affald derind."
,,Det er jeg helt sikker på," sagde mor. ,,Det var en god idé, Dirk, og du er velkommen til at tage alle de planter, du vil have. Måske kan jeg også få tid til at hjælpe dig lidt senere på eftermiddagen."
Efter frokost havde Dirk så travlt med at rive blade og græs og affald bort fra det sted, han havde udvalgt til at plante sine iris, at han næsten ikke fik tid til at løfte hovedet. Han samlede tre sække affald, før han havde renset et stykke, der var stort nok for ham. Så begyndte han at grave jorden. Da Anders så Dirk grave, kom han over fra den anden side af gaden for at finde ud af, hvad hans ven var igang med. ,,Det ser ud som arbejde," sagde Anders.
Dirk svarede med et stort smil: ,,Det er godt nok arbejde, men det er sjovt."
Da han havde forklaret om irisplanterne, spurgte han: ,,Har du lyst til at hjælpe mig?"
Anders tænkte sig om et øjeblik. Så nikkede han: ,,Jeg vil gå hjem og hente en spade. Den gamle grund har set forfærdelig ud i lang tid."
Et øjeblik efter kom Anders tilbage med en spade og en rive. Han lo, idet han sagde:
,,Jeg fortalte mor om din idé, og hun synes, det er herligt. Hun vil skille nogle store marguritter ad, og de ekstra kan vi få til at plante op ad hegnet. Min far siger, at han vil komme og hjælpe os om lidt."
Drengene arbejdede hurtigt og tog sig kun en gang imellem tid til at smile til hinanden.
De var så travlt optaget, at de ikke så Monika gå forbi, før hun spurgte dem: ,,Hvorfor graver og river I den gamle, tomme have?"
Drengene forklarede om iris'erne og marguirtterne. Sammen spurgte de: ,,Har du ikke lyst til at hjælpe os?"
,,Den gamle have ser allerede meget bedre ud," sagde Monika. ,,Jeg vil gerne hjælpe med. Jeg går hjem og henter en spade."
Et øjeblik efter var hun tilbage sammen med sin ældre søster, Anne, som bar en kasse med seks pæoner, der kunne plantes nær ved Anders' marguritter.
Endnu før Dirk var færdig med at grave sit iris-bed, kom Jens for at se, hvad alle havde så travlt med, og han bestemte sig til også at hjælpe. Han gik hjem efter en rive og kom tilbage med fire rosenbuske, der kunne anbringes bagest i den lille have, hvor de kunne vokse sig store opad stakittet.
Hr. Christensen dukkede op for at se, hvad der gik for sig i haven ved siden af hans egen.
Hans øjne lyste af interesse. ,,Jeg har mange gange ønsket, at jeg kunne tage mig af den grund," sagde den gamle mand glad. ,,Hvis I er villige til at plante og passe nogle blomster, så kan jeg da i hvert fald skaffe jer vandet. Vi kan bare trække min vandslange gennem stakittet, når som helst I har brug for at vande."
Dirk var glad for hr Christensens tilbud, for han havde set i øjnene, at han kom til at bære vandet dertil hjemmefra, så planterne kunne få en god start.
Eftermiddagen gik hurtigt. Med så mange, der arbejdede sammen, var der en masse snak og morskab og latter. Før solen gik ned, var næsten alle i gaden kommet for at hjælpe, for at tilbyde planter eller gødning eller arbejdstimer for at passe havens blomster.

Da de var færdige, og hver enkelt familie havde sørget for at fjerne nogle kasser eller sække med affald og lægge dem i deres egen affaldssæk, kom de tilbage for at betragte deres nye have.
,,Jeg tror, at dette vil blive den smukkeste have i hele nabolaget," sagde hr Christensen.
,,Den er noget helt særligt, fordi den er *alles have.* Ikke alene vil vi glæde os over den, men enhver, der går eller kører forbi den, vil have noget pænt at glæde sig over i stedet for det tidligere grimme syn."
,,Vores allesammens have," tænkte Dirk glad, da han gik hjem. Det ville blive sjovt at få allesammen til at arbejde sammen for at lave noget smukt.

Ligesom far

AF JAY BURTON

Jan Johanesen trak sin lille røde vogn henad vejen til mejeriet, hvor han fik familiens daglige mælkeforsyning. Dagen var varm, og som han vandrede afsted, tordnede adskillige svære tyske lastbiler forbi ham på vej ud af byen. Jan standsede for at se til, mens bilerne forsvandt i en støvsky.

Det var i året 1941, og Jan var blevet vant til de tyske soldaters nærvær, og til lastbiler og geværer i sin fødeby Halden i Norge. Livet gik videre, og Jan havde sine daglige pligter at se til.

Som Jan gik videre, væltede hans vogn pludseligt over til den ene side. ,,Åh, nu gik det hjul af igen," sukkede han og gik tilbage for at samle det op. Jan rystede ærgerligt på hovedet og satte hjulet på plads. Det var gammelt og bøjet, og han spekulerede på, hvor meget længere det ville kunne holde.

Da han kom hen til hjørnet, kunne Jan se det første skilderhus lige uden for bytorvet. Det var en stor trækasse, stor nok til, at en mand kunne stå i den. Foran stod en høj, kraftig, tysk soldat.

Jan gik over på den anden side ad gaden og var næsten kommet forbi vagtposten, da han hørte en stemme, der standsede ham i hans gang.

,,Du, komm mall hier" (du kom lige her hen! Det var skildvagten, der kaldte.)

Jan havde lært, at når soldater talte, var det bedst at høre på dem og gøre, hvad de sagde, så han gik langsomt tilbage, til han stod foran vagtposten. Den uniformerede mand så kolossalt stor ud. Idet han så på Jan og derefter pegede på hans vogn, bøjede soldaten sig ned og begyndte at undersøge hjulene. Tilsidst sagde han på dårligt norsk: ,,Ikke god. Det bøjet." Så pegede han på sig selv og sagde: ,,Jeg reparere. Du komme morgen, OK?" Soldaten strøg gennem Jans hår og sendte ham et stort smil.

Jan smilede genert tilbage og nikkede. Så skyndte han sig efter mælken.

På vejen hjem og længe efter at Jan var gået i seng den aften, tænkte han over, hvad der var sket. Siden krigen begyndte, havde han fundet det meget vanskeligt ikke at tænke med bitterhed på disse mænd, som var fremmede i Norge. Alle sagde, at man ikke kunne stole på dem, og at man så vidt muligt skulle undgå dem. Men i dag havde han på egen hånd lært, at det måske alligevel ikke altid var rigtigt. Han tænkte på sin egen far, der kæmpede i krigen langt borte hjemmefra, og han kunne i tankerne forstille sig ham. Og så kom de ord, som hans far havde sagt til ham, lige før han rejste, tilbage til ham: ,,Jan, jeg vil gerne have at du er en god dreng. Du er manden i huset nu. Pas godt på mor. Og Jan, ligegyldigt hvad der måtte ske, så husk, at de fleste af de mænd, der er kommet her, ikke er dårlige eller onde. De er kommet hertil, ligesom jeg er nødt til at rejse. Mange af dem er gode mænd, Jan. Mange er bare ligesom far."

Tårerne vældede frem i Jans øjne, og han forstod nu, hvad far havde ment. ,,Den mand er måske nødt til at være her. Måske er han bare ligesom far."

Næste morgen drog Jan afsted til mejeriet, en lille smule tidligere end ellers. Han gik ned ad gaden, trækkende sin vogn efter sig, indtil han kom til hjørnet lige overfor skildvagten. Han standsede. Der var den samme mand, ifærd med at tale med en anden soldat. Efter et øjebliks forløb gik den anden, og da soldaten så Jan stå på hjørnet, vinkede han til ham og kaldte ham derover.

Jan samlede vognstangen op og gik over gaden.

,,*Guten Tag* (Goddag)," sagde soldaten. Du kom, som jeg sagde. Jeg fikse." Han forsvandt ind i skilderhuset og kom tilbage med et helt nyt hjul. Jan stirrede i forbavselse. Den tyske soldat bøjede sig ned og satte det skinnende nye hjul på i stedet for det gamle krogede. Idet han rejste sig op, så han på Jan, smilede og sagde: ,,Du prøve det nu."

Jan gik et par skridt med vognen. Den gik fint! Ingen slingren overhovedet.

,,Tusind tak," sagde Jan, idet han trak vognen til sig. Den store soldat smilede igen og klappede Jan på hovedet. ,,Ingen tak. Jeg ønske hjælpe. Jeg har søn i Tyskland. Han gammel som du, måske. Du ham ligner. Hvad hedder du?"

,,Jan."

,,Han hedde Otto. Mit navn også Otto." Så tog han et billede frem og viste det til Jan. Det var et billede af en dreng, som så ud til at være på Jans alder. Han var bred, lyshåret og klædt i fodbolddragt og med en fodbold i hånden. Jan gav soldaten billledet tilbage. ,,Jeg tror, han savner Dem," sagde han.

Den tyske soldat så på Jan og smilede. Jan lagde mærke til, at en stor tåre rullede ned ad soldatens kind og faldt ned på billedet.

,,Ja," hviskede han, ,,han savne mig. Og jeg savne ham."

Jan var længe tavs. Borte var tanken om, at alle soldater var onde. Jan huskede pånysin fars ord: ,,De fleste af dem er gode mænd, Jan. Mange er bare ligesom far."

Pludselig brød Jan tavsheden. ,,Hr. Otto," sagde han, ,,jeg ved, at De snart igen vil se Otto, men indtil da vil jeg komme og besøge Dem."

Soldaten så på Jan, og han lyste op i et smil. ,,Det er en god idé. Du god ven, Jan. Kom igen, vi tale. Måske jeg lære lidt norsk. Måske du lære lidt tysk. Blive gode venner. Du komme igen, hmm?"

,,Åh, ja," smilede Jan og sagde: ,,hver dag."

Jan begyndte at gå. Han havde en dejlig ro i sindet. Han vendte sig om og vinkede.

,,Du ser så glad ud i dag Jan," sagde hr Olsen, da han gav ham mælken. ,,Det er da ikke din fødselsdag, er det,"

Åh, nej," svarede Jan. ,,Det er bedre end det. Jeg har fået en ny ven."

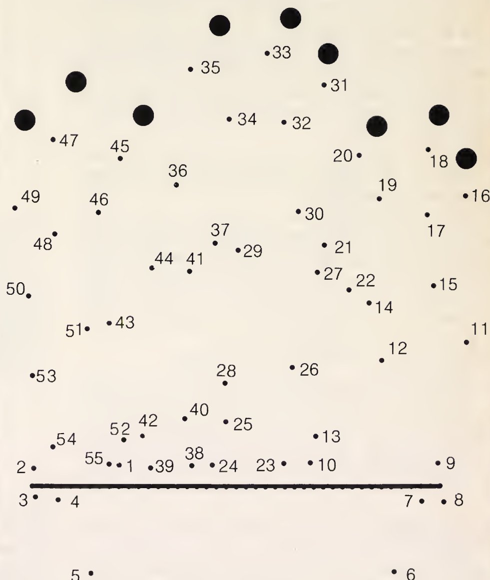
Bare for sjov

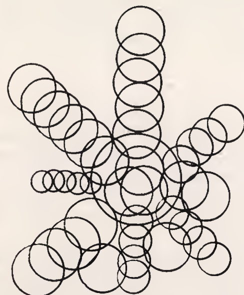
Fyld firkanterne ud!

Kan du anbringe tallene fra 1 til 16 i firkanterne på en sådan måde, at summen af tallene i alle rækker, vandret lodret og fra hjørne til hjørne vil blive 34? Alle tal skal bruges, men ingen mere end een gang.
(Løsning nedenfor)

AF TREVOR HOLLOWAY

Fra prik til prik

Tæl cirklerne

AF RICHARD LATTA

Hvor mange cirkler kan du tælle?

Række 1 vandret: 1, 8, 13, 12; række 2 vandret: 14, 11, 2, 7; række 3 vandret: 4, 5, 16, 9; række 4 vandret: 15, 10, 3, 6

Svar på cirklerne: 40

Fokus på missionærer

Det første skridt var det vanskeligste

AF PATTI WILTBANK

Illustreret af Sherry Thompson

Hun var min bedste ven, hende som jeg var vokset op sammen med og havde kendt lige siden den første dag i første klasse. Siden dengang havde vi delt alt med hinanden, som små piger deler. Der var bare én større forskel på os to. For hun kendte ikke sandheden, men det gjorde jeg.

Det tog mig 12 lange år at fatte, at evangeliet ikke blot tilhørte mig, men også hende, og at det var gennem mig, hun måske kunne finde det.

Jeg bragte mit problem op for vore missionærer i den tro, at jeg kunne overgive mit job til dem; men de narrede mig.

,,Indbyd du hende, så skal vi nok undervise hende," sagde de.

At undervise hende forekom at være det mindste problem. Jeg havde fået langt det vanskeligste job.

Jeg ringede til hende.

,,Hej du. Kunne du tænke dig at komme og se en film hjemme hos os i aften?" sagde jeg. ,,De nye missionærer i vores ward viser den."

Hun kom. Hun så filmen og tog afsked uden at sige meget om den.

En uge senere kom missionærerne forbi. ,,Har du bestemt et tidspunkt, hvor hun kan høre om evangeliet?" spurgte de.

,,Hun har faktisk ikke sagt ret meget om filmen. Jeg var ikke klar over, om jeg skulle indbyde hende igen eller ej."

,,Ring til hende og spørg," sagde den ene. Han var af den slags, som ikke kunne lide at spilde tid. Og jeg kunne jo ikke strides med en ældste, så noget betænkelig og nervøs tog jeg røret af og drejede nummeret. Jeg har altid spekuleret på, hvorfor sådan noget som dette er så vanskeligt.

,,Hej, Cheryl," sagde jeg. ,,Jeg tænkte på . . . nå, ja, ældsterne er her nu og . . . jo, ser du, jeg tænkte på, om du ikke havde lyst til at komme . . . og . . . få noget mere at vide om kirken?"

Så var der en lang pause.

,,Jo . . . jo, det tror jeg nok."

Jeg drog et lettelsens suk.

,,Hvornår kan du komme?"

,,Det er faktisk ligemeget."

,,I morgen aften?"

,,Ja, den er i orden."

Jeg vendte mig om mod ældsterne: ,,Passer det jer i morgen aften?"

De nikkede begejstret: ,,Mon ikke?"

,,Tak ska' du ha', Cheryl," sagde jeg og skulle til at lægge røret på.

,,Lige et øjeblik, Patti," sagde hun. ,,Du skal lige vide, at jeg ikke vil være enig med dem i det, de siger."

Jamen, det er da helt i orden. Kom du bare!"

,,Men jeg kommer nok til at diskutere med dem, og det bryder jeg mig ikke om."

,,Hvis du ikke er enig med os, så er det helt i orden. Det tager de sig ikke nær."

Nu var det andet skridt overstået.

Ved slutningen af det fjerde besøg havde hun ikke modsagt dem en eneste gang. Ja, i virkeligheden havde hun været helt enig i alt, hvad missionærerne havde fortalt hende. Den aften talte den yngste af missionærerne, og da han sluttede af, så han på hende og sagde: ,,Vi kunne tænke os at arrangere et dåbsmøde for dig på lørdag. Hvad siger du til det?"

Den ældste af de to missionærer snappede efter vejret. Han havde ikke regnet med, at det skulle være så tidligt. Mit hjerte slog hurtigere, og jeg kunne kun holde vejret. Der var helt stille et øjeblik.

Cheryl nikkede og sagde: ,,ja."

Jeg bevægede mig ikke men begyndte at ryste, da de opfordrede hende til at bede.

Hun bad, en ganske enkel og meget smuk bøn.

Jeg holdt hovedet bøjet. Jeg kunne ikke se op. Missionærerne gik uden at sige noget.

Og så græd vi to sammen.

,,Patti," sagde hun med et smil gennem tårerne. ,,Tak skal du ha'."

Hun takkede *mig,* for noget som hun kun kunne give sig selv, takkede mig, når hun havde givet mig den største gave, jeg nogensinde kunne håbe at få — hendes godtagelse af det allerbedste jeg ejede, Jesu Kristi evangelium.

Enhver familie og enkeltperson bør stræbe efter at blive uafhængig gennem familieberedskab

Oversigt over kirkens velfærdstjeneste

BISKOP VICTOR L. BROWN
Præsiderende biskop

Brødre og søstre. Her til morgen vil vi sammen med jer gennemgå en oversigt over den generelle organisation, der er ansvarlig for at udstrække velfærdstjenesten til alle dele af verden.

Som I er klar over, har Herren etableret en slags velfærdsprogram i enhver forvaltningsperiode. I den første tid af denne den sidste forvaltningsperiode fik de hellige mulighed for at efterleve indvielsesloven, der blev organiseret som Den forenede Orden. De var ikke i stand til at efterleve denne højere lov, og det fik Herren til at suspendere den, indtil folket ville berede sig i tilstrækkelig grad. Den blev ikke gentaget. Når vi nu idag foretager vor præsentation, håber jeg, at I hver især vil kunne se forholdet mellem indvielsesloven og kirkens velfærdstjeneste-program.

Ved kirkens oktoberkonference i 1936 annoncerede Det første Præsidentskab kirkens sikkerhedsplan. Navnet blev senere forandret til kirkens velfærdsplan eller program. Siden da har kirkens velfærdsafdeling udviklet sig og har hvert år tildelt et årligt produktionsbudget, hvorefter kirkens stave pålægges at producere visse varer, opmuntres til at fremme lokale produktionsprojekter og oprette biskops-varehuse, kirkeledede arbejdsanvisningscentre og oprettet Deseret Industries. I arbejdet med disse aktiviteter har medlemmer af velfærds-hovedkomiteen rejst rundt til stavene og regionerne og belært dem om hovedprincipperne for kirkens velfærdstjeneste. Præsident Romney gjorde dette i mange år.

I denne periode og endog også tidligere fortsatte kirken med at udvikle en række andre tjenesteydelser. I 1919 blev børnehjem og adoption introduceret under præsident Joseph F. Smith gennem hjælpeforeningen. Et program for anbringelse af indianer-skolebørn i hjem med bedre skolemuligheder en del af året blev introduceret af præsident David O. McKay og ældste Spencer W. Kimball. Det degyndte i 1953. Hjælp til de følelsesmæssigt og mentalt handicappede er blevet ydet i mange år og formelt organiseret i 1960. I 1969 blev disse forskellige programmer samordnede under ledelse af ældsterne Marion G. Romney og Marvin J. Ashton. I 1970 blev Health Services Corporation (Sundhedstjenesten) organiseret for at administrere et system af hospitaler, som kirken gennem årene havde udviklet. Sundhedstjenesten fik også til opgave at betjene sundhedsbehovet hos kirkens medlemmer overalt i verden. I løbet af disse få års konsolidering forblev velfærdsafdelingen på det nærmeste uforandret.

I 1973 blev disse tre områder — velfærdsafdelingen, socialstyrelsen og sundhedstjenesten — samordnede til én organisation. Det første Præsidentskab udpegede Det præsiderende Biskopråd til at virke som formand for velfærdstjenestens komité. For tydeligere at beskrive de funktioner, som var tillagt hver af disse afdelinger, blev afdelingsnavnene modificerede. Det, der tidligere kendtes som velfærdsafdelingen, hedder nu velfærdstjenestens produktion og distribution med broder R. Quinn Gardner som chef. Denne afdeling forbliver ansvarlig for mange af de økonomiske aspekter af velfærdstjenesten.

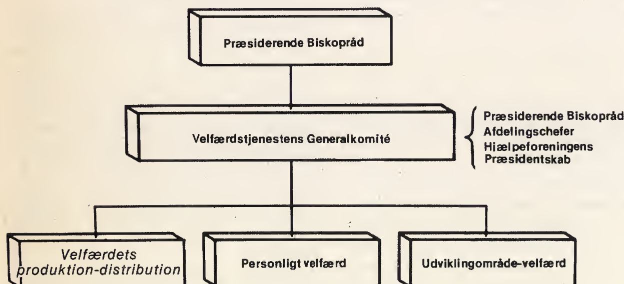
Socialtjenesten (Social Services) er nu en del af Den personlige Velfærdstjeneste (Personal Welfare Services), der har broder Victor Brown, jr. som leder. Denne afdeling er specielt ansvarlig for de sociale og følelsesbetonede aspekter i velfærdet og for arbejdsanvisningscentrene. Lovmæssigt anerkendte agenturer, der behandler børnehjem- og adoptionssager kaldes fortsat LDS Social Services (SDH Socialtjeneste).

Sundhedstjenesten er nu absorberet af Developing Welfare Service (Udviklingsområdernes Velfærdstjeneste). Denne afeling ledes af broder James O. Mason. Nu, da kirken ikke længere ejer eller driver hospitaler, retter denne afdeling sin opmærksomhed på sundhedsbehovet verden over. Men dens hovedopgave er imidlertid at hjælpe præstedømmet og hjælpeforeningens ledere i udviklingsområderne i verden til at forstå og berede sig til kirkens fuldstændige velfærdstjeneste-program.

Disse er således de tre afdelinger, der udgør velfærdstjenesten: produktion og distribution, personligt velfærd, udviklingsområde-velfærd. Det præsiderende Biskopråd, de nævnte tre afdelingschefer, samt hjælpeforenin-

Organisation af kirkens velfærdstjeneste

Velfærdstjenesten

Familieberedskab

gens hovedbestyrelse udgør kirkens velfærdstjenestes hovedkomite (General Welfare Services Committee). De virker under ledelse af Det første Præsidentskab.

Jeg vil gerne sige et ord mere om hjælpeforeningen. Hjælpeforeningen har haft at gøre med velfærdsprogrammet lige siden dets begyndelse og har vedblevet med at spille en vigtig rolle, samtidig med at velfærdstjenesten er udvidet til at inkludere disse andre områder, som vi har talt om, Vi er taknemmelige for hjælpeforeningens aldrig svigtende støtte til velfærdstjenesten. Vi er helt klare over, at programmet ville blive alvorligt begrænset uden hjælpeforeningens fulde involvering.

Velfærdstjenestens opgave er blevet defineret med disse udtryk: ,,At hjælpe præstedømmets og hjælpeforeningens ledere at sikre sig, at de individuelle medlemmer og familier i tilstrækkelig udstrækning sørger for deres egne behov, og at de derfor er selvforsynende og istand til at dele med andre, som forberedelse til at efterleve den fuldstændige indvielseslov."

Herren har sagt: ,,Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgør det celestiale riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig." (L.&P. 105:5)

Vi erkender, at vi bygger på de brødres værk, som er gået forud for os. Vi er også helt klare over den skriftmæssige formaning, som Herren har givet sit folk: ,,Se, det er den forberedelse, hvormed jeg forberedte jer, og den grundvold og det eksempel, jeg giver jer, hvormed I kan opfylde budene, som er givet jer,
så kirken gennem mit forsyn kan være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden." (L.&P. 78:13-14)

Alle stader af kirkens organisation må beredes — den enkelte, familier, ward, stave, regioner og områder. Vi må være beredte til at besvare livets krav, så vi som et forenet folk ,,kan være uafhængige af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden".

Personlig velfærdstjeneste

Lad os nu se lidt nærmere på den personlige velfærdstjeneste.
Vi tager et typisk ward med 625 medlemmer og ser på dets personlige velfærdsbehov. De oplysninger, jeg nu skal give, er baseret på pålidelige data fra kirken og regeringen. Tallene er gennemsnitlige for ward i De forenede Stater. Vi er klare over, at ward er meget forskellige i deres opbygning, og at der muligvis ikke findes noget ward, der passer til dette gennemsnit helt nøjagtigt.
I dette type-ward bor der enogtyve personer, der dette år vil modtage hjælp fra kirken, dvs. mad, tøj, brændsel, redskaber, husleje og så videre. Men der er også andre, hvis behov er nøjagtig lige så virkeligt.
Der er f.eks. femten familieoverhoveder, der er uden arbejde, og mange andre, der har brug for at få bedre arbejde eller nyt arbejde for at tjene nok til at forsørge familien.
Desuden er der mindst halvtreds familieoverhoveder i wardet, der sidder så dybt i gæld, at deres månedlige indtægt ofte er mindre end deres månedlige udgifter. I mange tilfælde forstår de ikke grundlaget for økonomisk styrelse. For eksempel viste en rapport fornylig, at mange voksne ikke ved, hvordan man laver et fornuftigt budget over sine udgifter.
Ser vi så på spørgsmål som hjemmeproduktion og opbevaring, så har treogtyve i wardet et forrådslager til mere end et år, 242 har lager til to måneder eller mindre. Toogtreds har overhovedet intet fødevarelager.
Med hensyn til fysisk sundhed, kan vi forvente at finde ét blindt barn i wardet. Fire andre har alvorlige høresvagheder. Ni børn har tale- vanskeligheder, fem er tilbagestående, to har fysiske mangler, og to har vanskeligheder med at læse. Ser vi på de voksne med lignende problemer, vil antallet her være endnu højere.
En af de alvorligste udfordringer, som præstedømmets ledere står over for idag, er området: sociale og følelsesbetonede behov. I dette ward med 625 medlemmer kan vi forvente, at 162 hvert år kommer ud for opløsning af venskaber og afbrydelse af den familiemæssige rutine på grund af bortflytning, eller fordi et wards grænser forandres. Fire børn i wardet vil lide af alvorlige ikke-fysiske, følelsesmæssige eller mentale problemer. To ægtepar, hver med tre børn, vil blive skilt i løbet af året og opleve alle de problemer, som hører sammen med skilsmisse.
I år vil der forekomme to dødsfald og én udelukkelse. Fire unge vil blive stillet for en domstol. Mange familier vil komme ud for konflikter mellem forældre og børn. Og niogtreds kvinder, som ikke er overhoved for deres familier, og hvoraf de fleste har børn derhjemme, vil tage arbejde uden for hjemmet.
Der vil også forekomme nogle problemer i forbindelse med alkohol og narkotika.
Der vil også være problemer med enkelte medlemmers involvering i moralsk overtrædelse, inkluderende perversitet.
Vi erkender, at dette synes at være overdrevet. Men disse tal er kendsgerninger. Der er kun få af os, som ikke på nogle områder har brug for personligt velfærd på et eller andet tidspunkt af livet.
Selvfølgelig vil de personlige velfærdsbehov i dette typiske ward blive en tyngende byrde for præstedømmets og hjælpeforeningens ledere, hvis de fik besked på at skulle bære dem alene. Men det er ikke tilfældet. Det er først et ansvar for den enkelte og familien at skulle klare sådanne-udfordringer. Hvis disse familier derefter behøver hjælp, fungerer wardets velfærds-komite som støtte til familiens indsats.
Det er af denne grund, vi taler om familiens beredskab og om wardets beredskab. Familieberedskab er nøglen til selvrespekt og selvtillid i spørgsmålet om velfærd.
I velfærdsmødet under konferencen forrige april beskrev biskop H. Burke Peterson familieberedskab på denne måde: ,,Når vi taler om familieberedskab, må vi tale om forudsete, forventede, næsten imødesete behov, som kan imødegås ved klogt beredskab. Selv virkelig nødsituation kan modvirkes ved god planlægning." (,,Welfare Services Meeting", april 5, 1975, p. 5)
Familieberedskab er nøglen til imødegåelse af de personlige velfærdsbehov hos familiens medlemmer. Ethvert andet aspekt af velfærdstjenesten, som f.eks. wardsberedskab, er beregnet på at skulle støtte familieberedskabet.
Som en del af familieberedskabet håber vi at se hver eneste enlig og hver eneste familie i kirken opnå størst mulig grad af selvtillid på fem områder: Karriere-fremgang, økonomisk styrelse, hjemmefremstilling og opbevaring, fysisk sundhed og social-følelsesmæssig styrke. Vores mål er, at hver eneste familie må opnå disse grader af beredskab:

Karriere-fremgang. I den beredte familie har familiens overhoved forberedt sig til sin valgte profession. Hans børn bereder sig til en tilfredsstillende og tilstrækkelig profession.

Økonomisk styrelse. I den beredte familie kender og benytter forældrene grundbegreberne for budgettering og økonomisk styrelse. Deres børn bliver belært om disse begreber ved praktiske erfaringer. Her kan henvises til ældste Marvin J. Ashtons tale om dette emne, som han holdt i april 1975 ved et velfærdsmøde. Den vil i et følgende nummer af Den danske Stjerne blive gengivet under titlen ,,Noget for pengene".

Hjemmefremstilling og opbevaring. Hvor lokallovene tillader det, har den beredte familie tilstrækkeligt lager til at kunne klare de vigtigste behov i et tidsrum af mindst ét år. Derudover er de, såvidt forholdene tillader det, aktivt involveret i dyrkning og konservering af frugt og grøntsager, samt syning og andre former for fremstilling af deres årsbehov.

Fysisk sundhed. Den beredte familie praktiserer sunde, forebyggende sundhedsprincipper for ernæring, hygiejne, ulykkeforebygning, tandpleje og nødhjælp. Familien forstår også på passende måde at drage nytte af andre sundhedskilder. Særligt skulle man her lægge mærke til de løfter, der gives af Herren i Lære og Pagters 89. afsnit, der handler om de helliges sundhed.

Social-følelsesmæssig styrke. Den beredte familie har udviklet social eller følelsesmæssig styrke gennem

et retskaffent levned, evangeliske studier og et kærligt familierliv.

Medlemmer af sådanne familier kan klare sig gennem livets uundgåelige modsætninger af sorg og glæde, mangler og rigelighed, fiaskoer og succes'er, ved hjælp af deres tro på Herren Jesus Kristus og overbevisning om det evige livs virkelighed.

Når hver enkelt familie i kirken stræber efter at opnå denne grad af familieberedskab, vil mange af livets problemer blive Den SDH-familie, som sørger for denne slags familieberedskab vil opleve sindsro midt under omvæltninger, sikkerhedsfølelse under usikkerhed og tilstrækkelighed midt i tider med mangel på nødvendige ting.

Lad mig nu komme ind på sådanne aktiviteter, som kræver autorisation eller fuldtidsindsats, således som de forholder sig til familieberedskab. For det første socialtjenesten. Det er den afdeling, der beskæftiger sig med personlige velfærdsforhold, der kræver autorisation. Afdelingens opgaver omfatter hjælp til ugifte forældre, adoptioner, midlertidig anbringelse af indianerbørn, samt børnehjem. Afdelingen sørger for klinisk behandling af medlemmer med alvorlige følelsesmæssige og mentale problemer, og ligeledes for rådgivende tjeneste som hjælp for præstedømmet.

For det andet er der arbejdsanvisningen. Behovet for arbejde er overalt i verden blevet mere kritisk end nogensinde før. Velfærdstjeneste-komitéen har fået pålagt ansvaret for at hjælpe med arbejdsløshedsproblemer.

Wardets velfærdstjeneste-komité betjener familien — ikke blot familiens overhoved, men også ungdommen. Hjælp til at få arbejde er en af de vigtigste opgaver for enhver velfærdstjeneste-komité i kirken. Betydningen af arbejde og karriereplanlægning kan ikke overvurderes.

De mål, der her er nævnt mht. familieberedskab, er ikke nye. Brødrene har belært os derom i mange år. Men tidernes tegn antyder nu påtrængende nødvendigheden af, at kirkens medlemmer sørger for at sætte deres hus i orden. Det skal ikke opfattes som noget alarmerende. Så længe siden som under Frelserens jordiske mission belærte han os om beredskab i lignelsen om de ti brudejomfruer:

,,Da skal det være med Himmeriget som med ti jomfruer, der tog deres lamper og gik ud for at gå brudgommen i møde.

De fem af dem var uforstandige, og de fem kloge.

De uforstandige tog nemlig deres lamper, men tog ikke olie med sig.

Men de kloge tog olie i deres kander tillige med deres lamper.

Og da brudgommen lod vente på sig, blev de alle døsige og faldt i søvn.

Men ved midnat lød der et råb: ,Se, brudgommen er der, gå ham i møde!'

Da vågnede alle jomfruerne og gjorde deres lamper i stand.

Og de uforstandige sagde til de kloge: ,Giv os af jeres olie, thi vore lamper er ved at gå ud.'

Men de kloge svarede og sagde: ,Nej, der ville ikke blive nok både til os og til jer. Gå hellere hen til købmændene og køb til jer selv.'

Men medens de gik bort for at købe, kom brudgommen, og de, som var rede, gik ind i bryllupssalen med ham, og døren blev lukket.

Bagefter kommer også de andre jomfruer og siger: ,Herre, herre, luk op for os!'

Men han svarede og sagde: ,Sandelig siger jeg eder: jeg kender jer ikke.'

Våg derfor, thi I kender hverken dagen eller timen." (Mattæus 25:1-13)

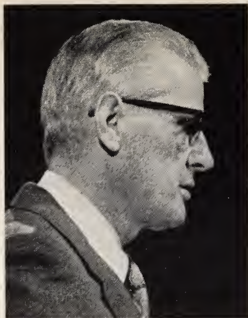
Brødre og søstre, må jeg antyde, at den olie, som de forstandige jomfruer havde med sig, var indvielsens olie. Det eneste fuldstændige velfærdtjenesteprogram er baseret på den evigtvarende lov om uegennyttige opofrelse i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at dette er Jesu Kristi evangelium. At vi har en forvaltningsopgave, og at Herren forventer, at vi skal leve op til den og velsigne folk på denne jord med hans program på hans egen måde. Og jeg bærer dette vidnesbyrd i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Velfærdstjenestens produktion og distribution

BISKOP H. BURKE PETERSON
1. rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

En nylig foretaget undersøgelse viser, at kun få sidste dages hellige har deres ét-års-forråd, og er beredt som familie.

Den velkendte velfærds-afdeling var forløberen for velfærdstjenestens produktion og distribution. Som hidtil gælder vor indsats idag i velfærdstjenestens produktion og distribution at støtte præstedømmets ledere, hjælpeforenings-lederne og medlemmerne i denne verdensomspændende kirke. Vi hjælper dem med udførelsen af den hellige opgave at sørge for de fattige, de trængende, de sørgende og dem blandt os, som på grund af handicaps eller andre årsager, som for eksempel alder, ikke selv er istand dertil.

For at sætte tingene rigtigt på plads, vil jeg begynde med at gennemgå velfærdstjenestens produktion og distributions opgaver, og hvordan de forholder sig til hele velfærdstjenesten. Dens mission er at hjælpe de hellige til selv at klare alle deres økonomiske behov uden nogen fremmed hjælp og derved hjælpe med til at fjerne fattigdom og behov hos sidste dages hellige familier. Det vil bidrage til udvikling af et samfund som Enoks og byen Zion. I Den kostelige Perle læser vi: ,,Og Herren kaldte sit folk *Zion,* fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem." (Moses 7:18)

For at gøre de sidste dages hellige familier økonomisk selvforsynende opfordrer vi fædre og mødre, præstedømme- og hjælpeforeningsledere til først at koncentrere sig om familieberedskab, hvoraf hjemmefremstilling — konservering, havebrug, syning, fremstilling af husholdningsgenstande — er en vigtig del, og også sørge for at have et hjemmelager med tilstrækkeligt til et års forbrug af fødevarer, tøj og, hvor det er muligt, brændsel. Alt dette kan nåes, når fædre, mødre og børn lytter til deres præstedømmelederes råd og bereder sig til de uforudsete muligheder, som ligger forude. Fædre modtager instruktion gennem deres præstedømme-kvorummer, mødre fra deres mænd og gennem hjælpeforeningens belærende lektier om mådeholden livsførelse.

Det andet, vi skal koncentrere os om inden for rammerne af kirkens beredskab, således som biskop Brown har forklaret det (se hans artikel her i bladet), er wards-beredelse, hvori wardets præstedømme og hjælpeforeningens ledere hjælper med til at sørge for de af wardets medlemmer, som ikke har tilstrækkelige midler. Velfærdstjenestens produktion og distribution har som sine vigtigste opgaver: (1) At hjælpe wardene med at blive beredte og udvikle projekter for fødevarer og andre materialer, og (2) at lede et system af varehuse, hvor biskopper kan rekvirere sådanne materialer til familier, der behøver dem. (3) At lede Deseret Industries-programmet og derved gøre ward — og derigennem stave og regioner — så selvforsynende som muligt, at de i virkeligheden kan sørge for deres egne.

Lad os, for at fremhæve dette særlige område, se på resultaterne af en nylig gennemført undersøgelse, der blev foretaget af Utah State University blandt SDH-medlemmer i Utah. Man undersøgte beredskabet af de fire vigtigste fødevare-grupper: kød, frugter og grøntsager, korn og mælkeprodukter.

Undersøgelsen godtgjorde, at kun omkring 5% af vor kirkes medlemmer havde et års forsyning af kødprodukter. Kun 3% havde et års forbrug af konserverede frugter og grøntsager. Omkring 18% havde et års forsyning af korn. I mælkegruppen havde kun tre familier af hver hundrede et års lager af dåseeller pulvermælk. Gennemsnitligt havde omkring 30% af kirkens medlemmer et lager til to måneders forbrug af fødevarer. Resten havde intet eller kun et lille lager.

Med hensyn til hjemmefremstilling håber vi, at medlemmerne vil lytte til profeternes formaninger, og, hvor det er muligt, dyrke en køkkenhave, sy deres eget tøj, fremstille husholdningsgenstande og i al almindelighed blive så selvforsynende som muligt, for at forberede sig til den kommende tid. Med præsident Kimballs's ord: ,,Vi er glade for at erfare, at mange mennesker passer deres køkkenhaver og planter og frugttræer og sørger for at konservere frugt og grøntsager . . . vi lykønsker disse familier, som lytter og tager ved lære.

Vi gør os samvittighedsfulde anstrengelser for at tage os af vore egne medlemmer, og vi lærer dem at være økonomiske, at oplagre et års forsyning af de vigtigste nødvendighedsartikler." („Ensign", May 1975, pp. 5-6)

Lad os nu gå over til at se på wardsberedskabet, der også inkluderer produktions-projekter.

Produktionsprojekter er aktiviteter uden sigte på økonomisk gevinst, drevet af ward, stave og regioner med det formål at sørge for fødevarer og andre varer for de fattige og trængende i kirken. Fødevarer-projekter som landbrug, frugtplantager, mejerier, dyrehold, konservesfabrikker og bagerier, og ikke-fødevarer-projekter som tæppefremstilling, håndværksarbejder, møbelfremstilling og syning giver også mange muligheder for dem, der modtager hjælp, til at arbejde i den udstrækning, de formår, og derved bevare deres selvrespekt i en tid, hvor der i højere og højere grad lægges vægt på såkaldt „gratis" offentlig hjælp. Projekterne giver også mulighed for, at familier kan lære at arbejde sammen og lære at indvie og ofre deres energi på at sørge for dem, der er mindre heldigt stillede.

Det størst antal af kirkens velfærdsproduktionsprojekter blev oprettet i 1940'erne. Så fulgte en periode, hvor disse projekter blev konsoliderede i løbet af 50'erne og 60'erne. I de senere år er præstedømmeledere blevet stadig mere klare over behovet for, at ethvert ward bliver involveret i velfærds-produktionsprojekter, og derfor har vi set antallet af kirkeprojekter forøges, indtil vi idag har 671 af dem.

Måske er det lige så betydningsfuldt af se på antallet af hektarer under dyrkning, som antallet af projekter. Vi har nu 58.000 hektarer jord under opdyrkning. Vi følger Frelserens råd om at sørge for mad til vore fattige og trængende brødre og søstre. Dette antal hektarer er kun tilstrækkeligt til at afhjælpe de øjeblikkelige behov for hjælp til de fattige i de områder, der betjenes af velfærdets varehuse. Under mere vanskelige forhold ville vore fødevareprojekter, med det nuværende forbrugsstade, ikke være i stand til at honorere behovet hos dem, der ville have brug for hjælp. Derfor må familieberedskab med hjemmeproduktion og opbevaring blive den måde, hvorpå størstedelen af vores familier må klare sig selv. Wardsberedskab, der betyder wards-involvering i wards-, stavs-og multistavsproduktionsprojekter, er kun et opbakningssystem til hjælp for dem, der ikke er i stand til at sørge for sig selv.

Men vi har meget arbejde at udføre, før vi når til fuldt wards-beredskab. Vi har omkring 5000 ward verden over. Kun 54% af disse ward er involveret i produktionsprojekter på enten wards, stavs- eller regionalbasis. Biskopper og andre præstedømmeledere står over for en alvorlig udfordring til at få alle ward involveret i produktionsprojekter.

Om produktionsprojekter vil jeg i korthed gerne sige, at (1) kirken opretholder tilstrækkelig produktionskapacitet til at hjælpe de fattige og de trængende på det øjeblikkelige behovstade. (2) Kirken opfordrer til flere produktionsprojekter, således at hvert eneste ward vil have adgang til og være involveret i et projekt. Og (3) kirken opmuntrer familier og hver eneste kirke-enhed til at blive så selvforsynende som muligt.

I de sidste adskillige år er det beløb, der er blevet givet som fasteoffer, forøget med omkring 15% om året i forhold til året før. Som følge af et nødråb fra præstedømmelederne gik fasteofferbeløbene i 1975 op med 47% i forhold til den tilsvarende ottemåneders-periode året før. I ledere bør kontrollere, hvordan fremgangen har været i jeres egne enheder. Vi håber, at denne tendens vil fortsætte, og at vore medlemmer overalt vil blive opmuntret til at mangedoble deres fasteofre. Om fasteofre har præsident Kimball sagt: „Jeg mener, at når vi har i overflod, som mange af os har, så burde vi være mere gavmilde. Istedet for det beløb som spares ved de to eller flere måltider, vi ikke spiser, bør vi måske meget mere ofre —syv gange mere — når vi er i stand til at gøre det." (Billedbåndet „Velfærdstjenestens principper . . ." . . . på min egen måde" ".

Fra fasteofferbeløbet og vareproduktions-budgettet bibeholdes reserver af både varer og brændsel for at tilfredsstille behovet hos de fattige og trængende blandt os. Vi har et års forbrug af varer på lager i distributionssystemet for de fattige og trængende. Imidlertid vil dette forråd blive udtømt hurtigere i tilfælde af forøget efterspørgsel. Den kendsgerning fremhæver yderligere behovet for familieberedskab.

På en anden front er der grund til alarm. Det er rigtigt at sørge for de fattige og trængende. Men det er forkert at give dem noget, hvis de ikke arbejder for det i så stor en udstrækning, som de er i stand dertil. Det er ikke efter Herrens ønske at give en familie hjælp uden at forvente, at de efter bedste evner, arbejder for det, som de modtager. De, der modtager noget for intet, mister deres ufordærvethed og selvrespekt, fordi de bliver parasitter, der lever af andres arbejde og indsats. Herren har været meget bestemt i sine instruktioner på dette punkt. Enhver, både ung og gammel, som modtager hjælp, bør arbejde, såvidt hans evner rækker.

Og alligevel viser statistikken, at kun omkring 25% af de familier, der modtager hjælp fra kirken, arbejder for det, som de modtager. Vi mener, at mindst 75% af de familier, der modtager hjælp, i nogen udstrækning burde arbejde for det, de modtager, for at kunne opretholde deres åndelige styrke og gøre sig fortjent til den velfærdshjælp, de modtager. Omkring 25% af dem, der modtager hjælp, er ikke i stand til at arbejde, selvom de måske endda kunne gøre noget, hvis præstedømmelederne gjorde en inspireret og kreativ indsats for at finde et eller andet, som de kunne klare. Vi ødelægger Guds børns åndelige styrke, når vi ikke følger programmet, sådan som Herren har udarbejdet det. Folk behøver at arbejde for det, som de modtager.

Som opmuntring af disribueringssystemet kan jeg sige, at kirken søger at opretholde reserver som anført, at udvide antallet af og anvendelsesmulighederne for vore materielle biskop-varehuse, og at opmuntre biskopper og andre præstedømmeledere til at sørge for, at de der bliver

hjulpet, arbejder i den udstrækning, de er i stand til.
Med hensyn til *Deseret Industries,* så er der i øjeblikket tretten enheder. Hovedformålet med *Deseret Industries* er at hjælpe vore handicappede og vore ældre brødre og søstre med at skaffe dem hæderligt arbejde. I *Deseret Industries* er den enkeltes arbejde tilpasset hans evne til at yde en indsats.
Her findes nogle af de lykkeligste, venligste og mest afklarede mennesker på jordens overflade. På grund af *Deseret Industries* arbejder disse vore brødre og søstre, de producerer noget, og de tager ikke mod noget uden at yde noget til gengæld.
De øjeblikkelige planer for *Deseret Industries* går ud på etablering af flere enheder, hvor der er behov for dem, gennem udarbejdede programmer, der kan udvikle disse arbejderes evner og indstilling og gøre dem i stand til at påtage sig produktivt arbejde også ude i samfundet. *Deseret Industries* ,,hjælper folk til at hjælpe sig selv". Alle medlemmer, som kan, opfordres til at foretage deres indkøb hos *Deseret Industries* og økonomisk støtte og hjælpe *Deseret Industries* med at udføre deres livsvigtige mission.
Vi har nu gennemgået de aktiviteter, der vedrører *velfærdstjenestens produktion og distribution* med hensyn til familieberedskab og wardsberedskab. Alle denne afdelings anstrengelser er beregnet på at hjælpe os med at skaffe fødevarer og nødvendighedsartikler som hjælp til de fattige og ulykkelige, de ældre, de unge, ja, til alle vore Faders børn, som trænger dertil.
Brødre og søstre, jeg vidner om, at selv om vi efterlever alle andre bud, men ikke sørger for vort folks behov — ,,hvad nytter det så?" Dette arbejde er kærnen — hjertet i Jesu Kristi evangelium. I Jesu Kristi navn. Amen.

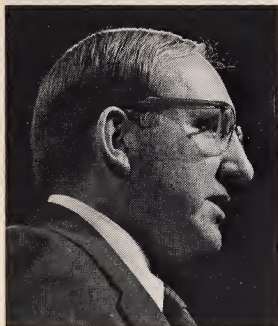
Der er stadig en masse at gøre!

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Præsidenten udtrykker sin taknemmelighed for veludført arbejde og anbefaler andre at gøre ligeså

Der er lige et par ting, som jeg gerne vil sige, For det første vil jeg gerne udtrykke min store, store taknemmelighed overfor dem, som leder og administrerer velfærdsprogrammet. For det andet vil jeg sige: Der er stadig en masse at gøre! Vi må anstrenge os meget mere for at anvende vore grundprincipper i dette program. Og for det tredie ville jeg ønske at vore fjender kunne se alle de forskellige metoder, man kan anvende til at hjælpe og lindre lidelserne for folk i denne verden. Vi gør et stort stykke arbejde og det ville glæde os hvis de ville gå og gøre ligeså, i stedet for at kritisere os og vore anstrengelser.
Gud velsigne jer, som så dybt engagerer jer i dette program. Skulle I endnu ikke være helt på højdepunktet i dette program, så prøv at komme det, vil I ikke nok være venlige? — gør noget ved det i hver eneste ward og gren, hver eneste stav og mission. Lad os komme nærmere udførelsen af de ting, som Herren har sat os til at gøre.
Jeg efterlader jer min velsignelse, Herrens velsignelser, når I nu vender hjem til jeres forskellige områder for at udføre dette store arbejde, i Jesu Kristi navn. Amen.

Velfærdstjenestens afdeling for udviklingsområder

BISKOP VAUGHN J. FEATHERSTONE
2. rådgiver i Det præsiderende Biskopråd

En afdeling af velfærdstjenesten, der fornylig er organiseret, *velfærdstjenestens afdeling for udviklingsområder,* har fået til opgave at fremme velfærdstjenestens mål ved at —

1. hjælpe med ved undervisningen i og indførelsen af velfærdstjenesten i kirkens udviklingsområder, og derved bringe de derboende medlemmer i stand til at kunne nyde velsignelserne ved familie- og wardberedskab.

Og at

2. forsyne stavs- og missionspræsidenter i udviklingsområderne med sundheds-, landbrugs- og andre velfærdstjeneste-missionærer.

Det præsiderende Biskopråd har fået til opgave at udstrække velfærdsprogrammet ,,til jordens ender". Præsident Harold B. Lee gav, da han indsatte biskop Victor L. Brown og hans rådgivere, den 9. april 1972, denne udfordring:

,,Det er jeres opgave at sørge for, at velfærdsorganisationens virke bliver udvidet . . . En af jeres store udfordringer vil blive omsorgen for, at velfærdsprogrammet kan blive udstrakt til nye stave lige til jordens ender, for at alle processer i Herrens plan fuldt ud kan blive virkeliggjort."

Vi har accepteret denne udfordring. Vi har fordoblet vor indsats for at forsyne præstedømmeledere og medlemmer i kirkens udviklingsområder med nødvendig oplæring og eksempler, således at de så hurtigt som muligt og på ordentlig vis kan gennemføre familie- og wardsberedskab. Vi er klare over, at præstedømmelere, der bor i mange dele af verden i 70%erne vil have brug for den samme omhyggelige, dybtgående optræning, som blev givet i 1930'erne og 1940'erne til stavspræsidenter og biskopper i USA og Canada af præsident Lee og præsident Romney.

Omhyggelig optræning af hengivne præstedømmeledere vil sætte kirken i stand til at indføre velfærdstjenestens programmer i udviklingsområderne i overensstemmelse med åbenbarede principper. Lokale ledere lærer, hvordan man skal undgå lediggangens onder, undgå misbrug af fasteoffermidler, og undgå at komme til at døbe folk, som fristes til at blive medlemmer alene ud fra ønsket om at nyde godt af timelige fordele.

I dag nyder præstedømmeledere i mange af kirkens områder godt af mange nødvendige hjælpekilder inden for velfærdstjenestens programmer:

,,Håndbog for velfærdstjeneste" er blevet eller er ved at blive oversat og distribueret på seksten forskellige sprog.

Biskoprådenes uddannelsesmaterialer om velfærdstjeneste er blevet udarbejdet, oversat og distribueret.

Generalautoriteter og medlemmer af velfærdstjenestens stab underviser i principperne i velfærdstjeneste under deres besøg i de forskellige områder.

Velfærdstjenestens principper er emne for belæringer i hjælpeforeningen og andre af kirkens undervisningsprogrammer.

Sundheds- og landbrugs-missionærer bliver i stigende antal sendt til lande overalt i kloden. I 1971 var kun to sundhedsmissionærer i arbejde. Idag tjener 272 sundheds- og landbrugsmissionærer i fireogtredive missioner. I dette selvopofrende arbejde oplever disse missionærer stor åndelig vækst, således som det blev bevidnet af dr. Blair Bybee, en af vore første sundhedsmissionærer. Han udtalte, da han blev afløst fra Samoa Apia Missionen:

,,Gud hjalp mig mere, velsignede mig mere, besvarede flere spørgsmål, og gav mig til slut en mere udpræget følelse af at have udrettet mere godt, end det har været tilfældet for mig nogensinde tidligere i mit liv. Selvom jeg aldrig mere skulle komme til at praktisere som læge, så har alle mine år på universitetet, hele lægestudiet og mine kandidatår alligevel være brugt godt som forberedelse til min sundhedsmission. Intellektuelt, åndeligt og følelsesmæssigt er det det samme. Jeg vil aldrig ophøre med at undre mig over og forbløffes over, at Gud gav mig denne mulighed for at tage ud, og jeg vil heller aldrig ophøre med at takke ham derfor."

Dr. Bybee's vidnesbyrd er et godt eksempel på de stærke følelser og åndeligheden hos dem, der tjener som velfærdsmissionærer.

Lad mig fortælle jer, hvad der er ved at ske i kirken, når principperne for familie- og wardsberedskab bliver indlagt og sat i anvendelse.

Efter dåben gav en moder udtryk for sin sorg over at have mistet sin førstefødte på grund af dårlig ernæring

og forkert pleje. Sammen med hendes omvendelse blev hun motiveret til at lære, hvordan man bedst tager vare på sine børn. Da hun påny var i omstændigheder spurgte hun: ,,Hvad har jeg brug for at lære for at føde en sund mormon-baby? Hun gennemgik et særligt kursus i barnepleje i hjælpeforeningen. Hun var begejstret for lektierne og gjorde sit bedste for at anvende de lærte principper. Baby nummer to blev født og var et stærkt og levende barn og blev ved med at være sund. Den sundhedsmissionær, der hjalp dem, der underviste i hjælpeforeningens kursus, er en lokal søster på fuldtids-sundhedsmission. Hun er senere blevet afløst fra sin mission, men virker stadig blandt sit folk som sundhedsspecialist til tjeneste for sin grens velfærdstjeneste-komité.

I et brev fra sundhedsmissionærer hedder det: ,,Vi holdt øje med en tre måneder gammel baby, som havde været ved at dø af diarre og så den udvikle sig til en leende, nuttet, lykkelig baby, fordi familien lærte betydningen af bedre ernæring, og hvordan man rengør redskaber og flasker med kogende vand.

Flere projekter på familiebasis er blevet ledet af faderen, som f.eks. gravning af en brønd og dræning af et sumpet område, anlæggelse af en køkkenhave og udbedring af huset, således at omgivelserne er blevet langt sundere."

En stolt fader hjalp med til at sørge for en sikker og sanitær måde til fjernelse af familiens affald. Disse faciliteter blev bygget som en del af et præstedømme-velfærdsprojekt. Indtil dette projekt var fuldført, havde de fleste sidste dages hellige familier i grenen overhovedet ingen sanitære anlæg. Medlemmerne bliver af præstedømmet opfordret til at benytte lokale hjælpekilder og oplysning vedrørende forebyggelse af sygdomme. Sundhedsmissionærerne hjælper præstedømmet og hjælpeforeningen med at få medlemmer til at forstå, hvordan de kan benytte sådanne hjælpekilder. Istedet for kun at søge læge, når alvorlige sygdomme forekommer, prøver medlemmerne nu at forebygge sygdom og holde deres børn sunde og stærke.

Et landbrugt-projekt i en gren har arbejdet på at omdanne en grund, der ligger ved siden af kirkebygningen, til en køkkenhave, der giver friske grøntsager. Grunden havde tidligere været fyldt med ukrudt og affald, indtil de lokale præstedømmeldere, med teknisk bistand af landbrugsmissionærerne, startede dette projekt for at hjælpe grenens medlemmer med at overvinde alvorlige ernæringsproblemer.

Også børnene deltog i dette projekt og lærte derved meget under arbejdet med at gøre grunden klar til dyrkning. Medlemmerne lærte om og fik erfaring med gode landbrugsmetoder, hvad angår jordens vandings- og næringskrav. Og nu har de mangefold større udbytte, end de tidligere havde i deres egne køkkenhaver og landbrug.

Manglende protein i ernæringen, der havde resulteret i mentale og fysiske svagheder og dødsfald blandt børnene, blev af de hellige bekæmpet et andet sted. De lærte at dyrke soyabønner og opdrætte svin, høns, kaniner og andre proteinrige produkter.

Dette projekt fortsætter, også længe efter at landbrugsmissionæren og hans hustru er blevet afløst og vendt hjem.

Dette er kun nogle få af mange illustrationer af, hvordan velfærdstjenestens principper arbejder i kirkens udviklingsområder.

Kirken har nu haft en hel del erfaring med sundhedsmissionærarbejdet, mere bliver hver dag gjort for at fremme sunde landbrugsmetoder. Vores arbejde med karriereudvikling og økonomiforbedring har fået en god start. Mange timer gives til tjeneste i kirken, ikke blot af velfærdstjenestemissionærer men; også af lokale medlemmer og specialister, som tjener deres landsmænd i kaldelser, der sker gennem missionspræsidenter og andre lokale ledere.

Velfærdstjenestens missionærer fortsætter med at hjælpe i missionærarbejdet ved at opfordre læger, sygeplejersker, ernæringsspecialister, forretningsfolk, landbrugsspecialister og andre til at modtage undervisning om evangeliet gennem missionærerne.

Der er blevet gjort en god start. Men meget skal endnu gøres for at afhjælpe sorg og lidelse og gøre de hellige selvforsynende og i stand til at dele med andre forud for efterlevelse af hele indvielsesloven.

Der er brug for jeres hjælp, mine brødre og søstre. Der er stærkt behov for ægtepar, der har erfaring i og undervisningsevner på områderne landbrug, karriereudvikling, økonomisk styrelse, sundheds- og lignende professioner. I præstedømmelere, find ud af om der er ægtepar i jeres stav og ward, som efter at deres børn er blevet voksne, er i stand til at tjene som sundheds- eller landbrugsmissionærer i andre dele af verden? Vi har brug for medlemmer med godt helbred, iver og begejstring, som kan hjælpe kirken med at forøge vores indsats overalt i verden.

Vi er fulde af medfølelse for andre og ønsker at hjælpe millioner af vor himmelske Faders børn, som ikke er i stand til at skaffe sig livets nødvendigheder. Vort ønske og mål er, så hurtigt som muligt at bringe kirkens medlemmer en tilværelse, hvor de kan nyde velsignelserne ved familie- og wardsberedskab.

Til sidst vil jeg læse et citat fra præsident Marion G. Romney. Det er en udtalelse, han fremsatte i et lignende velfærdsmøde, den 7. april 1973:

,,Det første Præsidentskab har udpeget præsiderende biskop Victor L. Brown til formand for den nye generalkomite, der leder velfærdstjenesten. Dette korrelerer kirkens velfærdstjeneste, et umådeligt ansvar, en ubegrænset arbejdsmark. Brødre og søstre, når vi udfører alt dette arbejde, sådan som det burde udføres, vil det bringe velsignelser til dem, der giver og til dem, der modtager. I vil blive herliggjort og blive gjort rede til Frelserens komme." Må vi således berede os, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

En "ganske almindelig" omvendelse

J. M. HESLOP

De halvfjerds' første Kvorum var et helt nyt område for ældste Charles A. Didier. Han fortæller:
Da præsident Spencer W. Kimball begyndte at tale om De halvfjerds' første Kvorum, var jeg ikke helt klar over, hvad der var ved at ske. Han nævnte De halvfjerds' første Råd og de syv præsidenter. Derefter tog han Lære og Pagter frem, læste op fra afsnit 107 og forklarede, at nogle mænd var i færd med at blive kaldede til De halvfjerds første Kvorum."
Således modtog ældste Didier sin kaldelse som generalautoritet. Han var ankommet fra Frankfurt for at overvære generalkonferencen og et seminar vedrørende sit arbejde som områdeleder for kirkens distribution og oversættelse i Europa og som regionalrepræsentant.
„Jeg ankom tirsdag den 30. september, og samme aften ringede bror D. Arthur Haycock. Han præsenterede sig som præsident Kimballs sekretær og sagde, at præsidenten ønskede at se mig i sit hjem. Det gav mig en mærkelig fornemmelse," sagde han.
Ældste Didier har været medlem af kirken siden den 22. april 1957. Det har været travle år i kirkens tjeneste.
„Min omvendelse var ‚ganske almindelig', sagde han. „Missionærerne kom bare og bankede på min dør. Det var en hed sommerdag i 1950, og vi havde lagt mærke til to unge amerikanere på vej op over bakken med deres cykler. Da de bankede på, sprang vi alle hen for at lukke op, fordi vi var så nysgerrige efter at vide, hvem de var.
Vi inviterede dem ind på en kop kold the, hvilket de afslog uden at sige hvorfor. Vi syntes, det var mærkeligt, at de hellere ville have vand, men vi satte os sammen ned for at høre, hvad de havde at sige. Jeg var kun 15 år gammel og jeg kan huske, at de fortalte om de amerikanske indianere," fortsatte ældste Didier.
Det, der mest interesserede ældste Didier, var de unge missionærers engelske sprog. „De hjalp mig med min engelskundervisning og rettede mine hjemmeopgaver. På den måde blev vi vældig gode venner."
„Skønt hele familien var katolikker, var mine forældre ikke aktive på det tidspunkt. Jeg gik første gang til alters, da jeg var 12 år gammel og mødte derefter op hver uge."
„Langsomt og gradvist lærte jeg evangeliet at kende. Jeg tror nok, jeg fik mit første vidnesbyrd gennem min mor. Hun var blevet omvendt, og missionærerne fortsatte med at komme. Jeg overværede den klasse i engelsk, de underviste i, men når de ville invitere mig til GUF, undslog jeg mig og sagde, at jeg ikke ville lokkes i en fælde. Men de gav ikke op, og når de bad mig om at deltage i boldspil, gik jeg med dem. Fra det tidspunkt arbejdede jeg mig — ved hjælp af kærlighed og undervisning — frem til min omvendelse, da jeg var 22 år gammel."
Efter at ældste Didier var blevet døbt, syntes han, at kirken var temmelig streng i sine standarder, sammenlignet med den liberale indstilling han var vant til i den katolske kirke.
„Men der var imidlertid altid nogen, der var parat til at hjælpe mig," sagde hen. „Hvis jeg havde et problem, var der altid venner. Jeg var aldrig alene.
Han begyndte at lære kirkens programmer og historie at kende. Og ligeledes hvordan man rent praktisk anvender evangeliet i sit liv. Han fortsatte med at deltage i kirkens sportsprogrammer og andre aktiviteter. Han begyndte at indse, at tjeneste er en vigtig del af evangeliet.
Hans aktiviteter i kirken hjalp ham også i hans skolearbejde. Hans generthed forsvandt. efterhånden som han deltog i kirkens begivenheder. Han lærte, hvordan man leder et møde og holder en tale. Hans mundtlige eksamener i skolen blev meget lettere for ham. Han havde både fremgang og udvikling i kirken og i sine verdslige studier.
Ældste Didier lærte sin hustru, Lucie Lodomez, at kende gennem kirken, „men det var ikke alvor fra begyndelsen," sagde han. „Vi var bare bekendte. Men da Lucie og min søster senere blev missionærer sammen, inviterede de mig til en ungdomskonference.
„Jeg havde et vældigt besvær med at komme med til den ungdomskonference, fordi jeg var indkaldt til militæret og måtte have særlig tilladelse til at gå ud. Jeg fik en udgangstilladelse, men modtog samtidig besked om, at konferencen var aflyst. Det var en skuffelse, men inden jeg smed mit pas bort, blev konferencen sat på programmet igen.
„Det var vidunderligt at være sammen med andre medlemmer af kirken og hyggeligt at se min søster, men det mest spændedne var at uddybe bekendtskabet med Lucie. Hun var lige blevet afløst fra sin mission og efter konferencen vendt tilbage til sit hjem i Liege, Belgien."
Ældste Didier, som kun tjente et par kroner om dagen som soldat, måtte tage den på tommelfingeren tilbage til sin lejr. Lidt senere blev han overflyttet til Liege og begyndte for alvor at komme sammen med Lucie. Da han var færdig med sin militærtjeneste, blev de gift, den 14. oktober 1961. Lucie havde da været medlem af kirken i 11 år.
Søster Didier nød anerkendelse som koncertsangerinde og havde planer om at gå videre ved operaen.
„Jeg kom imidlertid ikke ret langt med min karriere," forklarede hun. „Jeg var lige begyndt, da jeg blev kaldet på mission. To år senere startede jeg igen, men så blev vi gift. Det stoppede mig igen, men jeg fortsatte med at synge. Jeg havde et par koncerter, men da børnene kom, blev min familie min karriere, fordi *det* selvfølgelig var mere vigtigt."
Ældste Didier virkede som grenspræsident i Liege fra 1964 til 1967, da han blev bedt om at arbejde for kirkens oversættelses og distributions afdeling.
„Vi solgte vores hus og flyttede til Frankfurt i Tyskland. Otte måneder senere blev vi forflyttet til Liege igen, hvor jeg ledede distributionscentret. Vi sorgte igen vores hus og byggede et nyt i Liege. Vi var lige flyttet ind, da præsident N. Eldon Tanner kaldte mig som missionspræsident for den franskschweizizke mission. Så solgte vi endnu engang vores hus, og da vor mission var udført, vendte vi igen tilbage til Frankfurt," forklarede ældste Didier.

Han taler fransk, tysk, engelsk og hollandsk. Han blev kaldet som regionalrepræsentant for De Tolv i 1973.
„Det har været interessant at iagttage kirkens vækst i Europa," sagde han. „Nu har vi mange kirkebygninger og anden generation af kirkens medlemmer er ved at vokse op. Jeg tror, at disse unge medlemmer vil blomstre op i løbet af nogle ganske få år, gå på mission og vende tilbage for at styrke kirken hjemme. Nu har vi f. eks. 45 lokale missionærer i de fransktalende missioner. Da jeg var missionspræsident, var der kun lo i samtlige missioner. Vi er ved at lære, at missionærerne skal stille spørgsmål og bringe kærlige udfordringer. Hvis de virkelig elsker deres medmennesker, må de udfordre dem og bringe dem evangeliet."
Søster Didier var sammen med sin mand til konferencen i Salt Lake City, hvor de fejrede hans fødselsdag den 5. oktober. Deres børn – Patrick, 13 år og Mark, 12 år – befandt sig hos deres venner i Frankfurt.
„Dette er mit livs bedste fødselsdag," sagde ældste Didier. „Min familie og kirken er det vigtigste af alt i mit liv. De *er* mit liv og evangeliet er vort fælles midtpunkt."

Et budskab fra vore ledere

Johan H. Benthin
Stavspræsident

Intet berører sjælen uden at efterlade et indtryk. Dette var Ældste W. H. Bennets ord til os under hans besøg i København sidste år. Vi har igen mulighed ved den kommende områdekonference i august, at høre Herrens ord til os sidste Dages Hellige i Skandinavien, gennem vor levende profet Spencer W. Kimball.
Hvilken velsignelse det er, at vore åndelige ledere kommer og instruerer os og opbygger os med inspirerende budskaber.
Ved konferencen i Stockholm sidste gang, som var en vidunderlig oplevelse, var der flere af vore søskende, der havde sværet ved at komme. Enten var rejsens strabadser for store, økonomien slog ikke til, eller der var små børn, der skulle passes, eller sygdom og andre hindringer. Ikke blot får vi styrket vort vidnesbyrd ved selve konferencen; men også gennem vort samvær med vore søskende fra de andre nordiske lande, vil vi her få en mulighed for at knytte venskabsbånd – der kan vare ind i evigheden. For at denne kærlighed kan få lov at blomstre, må vi åbne vore hjem for søskende fra nær og især fjern.
Det er et privilegium for Københavns Stav at få lov at være med til at planlægge og føre konferencen ud i livet. Vi mærker den åndelige styrke vi opnår ved at gå den ekstra mil. De ofre der ydes, er med til at skabe den åndelighed vi søger ved områdekonferencen. Men alle forbereder vi os til konferencen. I god tid planlægger vi, så vi kan få ferie 3-4-5 august – vi taler med vore venner og bekendte – vi sørger for begejstring i familien gennem hjemmefamilieaftenen – vi sørger for de ekstra sengepladser i vore hjem til konferencedeltagerne – for „hvor der er hjerterum, er der husrum."
Vigtigst af alt er bønnen. For beder vi i retfærdighed, vil vor planlægning krones med held. Lad os bede Herren velsigne vore ledere, der kommer til konference, for at konferencens ånd bliver stærk, og kan efterlade et styrket vidnesbyrd, der påvirker vort liv fremover.
Således blev mit liv påvirket ved den konference, der blev holdt i Merkur Teateret år tilbage, Str. Benthin og jeg var dengang undersøgere, og det var vort første møde med kirken. Idag husker vi ikke talerne, der blev holdt – men ånden, der var tilstede vidnede for os om sandheden af Kristi evangelium, og at Ældste Howard Hunter's ord til os var inspirerede ord – og når Str. Benthin og jeg tænker tilbage på denne hændelse, genkaldes dette vort første vidnesbyrd – og vi må erkende at „Intet berører sjælen uden at efterlade et indtryk.

Budskab fra Det øverste Præsidentskab

I en udtalelse fra Kirkens hovedkvarter umiddelbart før generalkonferencen i april 1976 siger præsident Spencer W. Kimball:

„I erkendelse af at familien er den grundlæggende enhed i både kirke og samfundet i almindelighed, opfordrer vi sidste dages hellige og alle mennesker hvorsomhelst til i år at styrke og forskønne hjemmet med fornyet indsats på disse særlige områder:

1. Fødevareproduktion, konservering og opbevaring.
2. Produktion og opbevaring af ikke-fødevareartikler.
3. Istandsættelse af huse og oprydning ved deres omgivelser.

Fødevareproduktion, konservering og opbevaring

Vi opfordrer jer til at dyrke al den føde, I på nogen mulig måde kan på jeres egen grund eller på anden til rådighed værende jord. Plant frugttræer, vindruer og frugtbuske af enhver slags, der egner sig til jeres vejrlig. Dyrk grøntsager.

Selv dem, der bor i lejligheder eller på værelser kan i almindelighed dyrke nogen fødevarer i potter eller altankasser.

Studér de bedste metoder til dyrkning af jeres egne fødemidler. Gør jeres haver pæne og attraktive foruden produktive. Hvis der er børn i jeres hjem, så lad dem deltage i processen og lad dem få deres særlige opgaver.

Dygtiggør jer i hjemmekonservering og opbevaring af fødevarer. Vi gentager det råd, som kirkens ledere tidligere har givet med hensyn til at anskaffe og opretholde et års lager af de nødvendigste fødevarer af den slags, der svarer til jeres smag og behov. Sørg også for at oplagre en vandreserve.

Produktion og opbevaring af ikkefødevarer

Hvorsomhelst det er muligt, bør i fremstille de livsnødvendige ikkefødevareartikler. Dygtiggør jer endnu mere i syning og reparering af tøj til jeres familie. Lær at bruge værktøj, så I kan fremstille eller bygge nødvendige ting. Vi opfordrer familierne til at have et års forbrug af tøj på lager.

Istandsættelse af huse og oprydning ved deres omgivelser

Hold huse og bygninger i god stand og forskøn jeres hjem, have, gård og forretning. Istandsæt gærder og stakitter, ryd op og mal, hvor det tiltrænges. Hold jeres plæner og haver nette og pæne. Ligegyldigt hvordan jeres forhold er, så lad jeres omgivelser afspejle orden, skønhed og lykke.

Planlæg omhyggeligt og udfør jeres planer på ordentlig og systematisk måde. Undgå gæld og udvis flid og energi. Udsøg fra lokale kilder pålidelig oplysning om fødevare- og ikke-fødevareproduktion, konservering og opbevaring. Hvis yderligere oplysninger behøves, kan præstedømme- og hjælpeforeningsledere skrive til stav eller mission herom.

Vi opfordrer alle sidste dages hellige og andre familier til at blive selvstændige og uafhængige. Et folks og en nations storhed begynder i hjemmet. Lad os indvi os til styrkelse og forskønnelse af hjemmet på enhver mulig måde."

Spencer W. Kimball

Sidst på foråret i 1829 overdrager de fordums apostle Peter, Jakob og Johannes Det melkisedekske Præstedømme til profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery ved Susquehanna Flodens bred i nærheden af Harmony, Pennsylvania. Herren har om denne meget vigtige begivenhed sagt: „ . . . Peter, Jakob og Johannes, som jeg sendte til jer, og gennem hvem jeg ordinerede og bekræftede jer til at være apostle og specielle vidner om mit navn og til at bære nøglerne til jeres gerning og til de samme ting, som jeg åbenbarede for dem. Til hvem jeg har overgivet nøglerne til mit rige og mit evangeliums uddeling for sidste gang i tidernes fylde, hvori jeg skal samle alt under eet, både det, som er i himlen, og det, som er på jorden.“
(L. & P. 27:12-13)

På omslaget: Maleri af Kenneth Riley